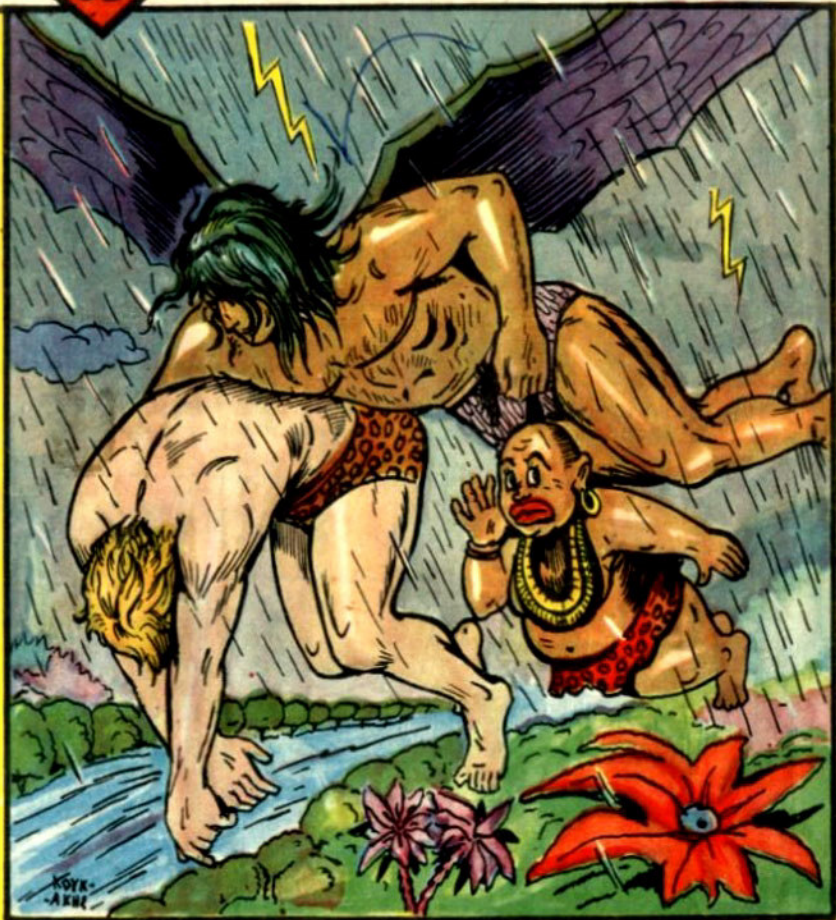

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
63

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟ ΒΥΘΟ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Οι άγριοι Καννίδαλοι χορεύουν, γύρω από τη φωτιά. Ένώ οι τερατόμορφοι Μάγοι τους φωνάζουν: — «Άχόρ Όδάν! Άχόρ Όδάν!»

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟ ΒΥΘΟ

**ΕΝΑΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΣ
ΑΡΧΟΝΤΑΣ!**

Τού ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Βρισκόμαστε και πάλι στην Πέρα Ζούγκλα...

Είναι μία άγρια και άνεξερεύνητη περιοχή! Ένα μεγάλο ποτάμι — όπως ξέρουμε — τη χωρίζει από την περιοχή που ζει και βασιλεύει ο υπέροχος και δοξασμένος άρχοντας Ταρζάν...

.....
Οι άγριες και τρομακτικές φυλές των μαύρων καννιδάλων της Πέρα Ζούγκλας, χορεύουν, αλαλάζουν και πανηγυρίζουν τώρα!... Γιατί έχουν κάνει βασιλιά τους τον Γκαούρ. Τόν θρυλικό Έλλη-

να γίγαντα! (*)

“Όμως τὸ ἀτρόμητο μελαψὸ παλικάρι δὲν διψάει γιὰ δόξες, τιμές καὶ μεγαλεία!

“Ὁ Γκαοῦρ εἶναι ἕνας μέγας καὶ πραγματικὸς ἥρωας! Καὶ σὰν τέτοιος δὲν ἔχει οὔτε ἐγωῖσμό, οὔτε μεγαλομανία! Θέλει νὰ μείνῃ πάντοτε ἕνας ἀπλὸς, ταπεινὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος. “Ὅπως ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ μεγάλου καὶ παντοδύναμου Θεοῦ!

“Υστερα, ἔχει καὶ ἄλλη μιὰ γνώμη: Πιστεύει δηλαδή, πὼς μονάχα ἕνας Ἀρχοντας πρέπει νὰ κυβερνᾷ ὁλόκληρὴ τὴν ἀπέραντη Ζούγκλα. Κι’ αὐτὸς ὁ Ἀρχοντας πρέπει νὰ εἶναι ὁ Ταρζάν! Καὶ μονάχα ὁ Ταρζάν.

“Ὅπως θυμόσαστε, εἶδαμε χθὲς τὸν Ταρζάν νὰ φθάσῃ, μεταμορφωμένος σὲ ἀράπη, στὴν Πέρα Ζούγκλα. Τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ ἡ Χουχού. Μεταμορφωμένη κι’ αὐτὴ σὲ ... λευκὴ γόησσα!

Ἐκεῖ, συναντιῶνται μὲ τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού. Κ’ ἐκεῖνοι τοὺς φιλοξενοῦν τὴ νύκτα στὴν ἱερὴ Σπηλιά τους. Ἐκεῖ ποὺ τοὺς ἔχουν ἐγκαταστήσει οἱ ἄγριες φυλὲς τῶν κανιθάλων.

Τὸ πρωτὶ ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας ξυπνάει χαρούμενος. Τὴ νύκτα εἶχε πάρει

μιὰ μεγάλη καὶ σωστὴ ἀπόφασις...

Ἀμέσως διατάζει τοὺς μαῦρους φρουροὺς τῆς σπηλιάς του:

— Νὰ μαζευτοῦν, γρήγορα, ἐδῶ, ὅλες οἱ φυλὲς τῶν ἱθαγενῶν. Μαζὶ μὲ τοὺς ἀρχηγούς καὶ τοὺς μάγους τοὺς!

Καὶ νά:

Πρὶν περάσῃ μιὰ ὥρα, ἀμέτρητοι κανιθάλοι βρίσκονται συγκεντρωμένοι στοὺς πρόποδες τοῦ καταπράσινου κι’ ἀνθισμένου λόφου. Τοῦ λόφου ποὺ βρίσκεται ἡ ἱερὴ Σπηλιά.

Ὁ Ταρζάν ἔχει ξεθάψῃ τώρα τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κορμὶ του.

Ἔτσι, ὁ ὑπέροχος Γκαοῦρ τὸν παρουσιάζει στοὺς συγκεντρωμένους ἱθαγενεῖς. Καὶ τοὺς λέει:

—Ὁ λευκὸς αὐτὸς γίγαντας ποὺ βλέπετε, εἶναι πιὸ γενναῖος, πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ ἄξιος ἀπὸ ἐμένα!...

»Αὐτὸς λοιπόν, καὶ μόνον αὐτὸς, πρέπει νὰ γίνῃ ὁ μέγας καὶ παντοδύναμος Ἀρχοντας σας!...

»Οἱ δυὸ ἀπέραντες Ζούγκλες ποὺ ἔτυχε νὰ χωρίσῃ τὸ Μεγάλο Ποτάμι, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ χώρα! Μιὰ πατρίδα!.

»Γι’ αὐτὸ κ’ ἕνας μονάχα Ἀρχοντας πρέπει νὰ βασιλεύῃ καὶ στὶς δυὸ περιοχές!...

»Ὁ Ταρζάν θὰ σᾶς κυβερνήσῃ ἄξια καὶ δίκαια! Εἶναι σοφός, δυνατὸς κι’ ἀτρόμητος ἄντρας! Ἄνθρωποι καὶ θηρία τὸν τρέμουν!... Κι’ ἐγὼ ἀκόμα τὸν σέβομαι, καὶ τὸν ὑ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, ἀριθ. 62 μὲ τίτλο: «**Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ**».

πακούω τυφλά!... Καί τη ζω-
ή μου είμαι πάντοτ' έτοιμος
νά θυσιάσω γι' αυτόν!...

‘Ο Ποκοπίκο δέν κρατιέται.
Ψιθυρίζει στή Χουχού:

— Μοδρχεται άδερφούλα
μου! Μοδρχεται!...

‘Η «μαούρη» γόησσα, παρα-
ξενεύεται:

— Καλέ, τί σοδρχεται, χρυ-
σό μου, πού τρομάρα νά
σοδρθη!

‘Ο νάνος τής άποκρίνεται:

— Στιγάκι!... Μοδρχεται
στά χείλια, τó άφιλότιμο!

“Αν δέν τó πώ θά σκάσω!...

— Πέσ’ το λοιπόν, πού νά...
σκάσης καί νά πλαντάξης,

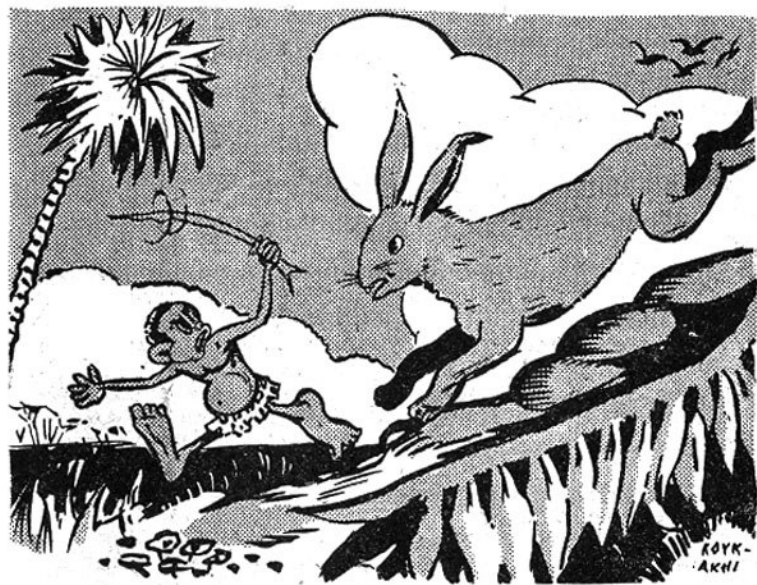
γλύκα μου!...

‘Ο τρομερός νάνος γυρίζει
άμέσως στόν Γκαούρ, πού έκ-
θειάζει τόν “Αρχοντα τής
Ζούγκλας. Καί τού άπαγγέλ-
λει:

«Μήν τόν παινεύεις τó «γαμ-
(πρό»

καί μή τού δείχνεις γλύκα,
γιά θά τó πάρη άπάνω του
καί θά γυρεύη... «προίκα»!»

Οί καννίβαλοι πού άκουσαν
τά λόγια τού μελαψού γίγαν-
τα, μένουν γιά λίγο άναπο-
φάσιστοι καί συλλογισμένοι.
“Υστερα, σι γανομουρμουρί-
ζουν μεταξύ τους, σέ μιά πα-

‘Ο γιγαντιαίος άγριος Κόνικλος άρχίζει νά κυνηγάη τόν Ποκο-
πίκο. Θέλει νά παίξη μαζί του....

ράξενη διάλεκτο...

Τέλος, όλοι μαζί, με τους άρχηγούς και τους μάγους τους γονατίζουν χωρίς πολλή διάθεσι. Κάνουν πώς προσκυ- νάνε τον Ταρζάν. Ύποκρίνον- ται πώς τον παραδέχονται τά- χα για βασιλιά και της δικής τους Ζούγκλας!...

Και αλαλάζουν άκεφα και με ψεύτικο, προσποιητό ένθου- σιασμό:

— Λούχ άργάν ζακάφ δου- ρούν!

Πού στη διάλεκτό τους, θά πη: «Νά ζήση ό Μεγάλος Άρχοντας της Ζούγκλας μας!»

Τά μάτια του Ταρζάν έχουν βουρκώσει. Ή μεγάλη συγ- κίνησι πού νοιώθει, τον κάνει νά τρέμη!

Άγκαλιάζει άμέσως τον Γκαούρ και με άνείπωτη εϋ- γνωμοσύνη, τον φιλάει στο μέτωπο:

— Σ' εύχαριστώ, άδερφέ μου! του λέει. Ή εϋγένεια κ' ή καλωσύνη σου δέν έχουν ταίρι στον Κόσμο! Μονάχα ένας Έλληνας θά μπορούσε νά φερθή έτσι!...

»Μετανοιώνω τώρα, πού έ- κοψα τή φλέβα μου! Μετα- νοιώνω για τό ύπέροχο αίμα πού άφησα νά χυθί στα πε- ρήφανα βράχια του βουνού σου! (*)

Και γυρίζοντας άμέσως στους άμέτρητους συγκεντρω- μένους ίθαγενείς, φωνάζει δυ- νατά. Θέλει νά τον ακούσουν

(*) Διάβασε τό προπροηγού- μενο τεύχος, αριθμός 61.

όλοι:

— Δέχομαι νά γίνω ό Βα- σιλιάς σας!... Όμως θ' ά- φήσω έδω τον Γκαούρ, τον «άδερφό» μου! Αυτός θά σάς κυβερνάη! Σ' αυτόν θά ύπα- κούτε όλοι!

Ό Ποκοπίκο ζητωκραυγά- ζει τον μελαψό γίγαντα:

— Ζήτω ό Άντιβασιλέας!... Ζήτω ό Άνθυπομεγαλειώτα- τοοοοοο!...

Και προσθέτει ειρωνικά: — Από Δήμαρχος κλητήρας, άδερφέ μου!...

Μά και ή Χουχού κοροϊδεύ- ει τό νάνο:

— Καλέ, ποιός στη χάρι μου τώρα κ'έμένα!... Θά γίνω.. άνθυπασπιστάρινα! Με συγ- χωρείτε κιόλας!

Ό Ταρζάν έτοιμάζεται τώ- ρα νά φύγη. Πρέπει νά ξανα- γυρίση στην άγαπημένη πε- ριοχή του. Αυτήν πού βρίσκε- ται πέρ' από τό Μεγάλο Πο- τάμι.

Οί φυλές των καννιθάλων θά τον συνοδέψουν μέχρις αυ- τό. Και θά του δώσουν μια μεγάλη και γερή πιρόγα. Για νά περάση σίγουρος στην άν- τικρυνή δχθη, μαζί με την πυγμαία.

Ό Γκαούρ και ή Ταταμπού νοιώθουν μεγάλη στενοχώρια πού θά τον άποχωριστούν. Τά μεγάλα μαυροπράσινα μά- τια της πανώριας Έλληνίδας δακρύζουν.

— Θά 'ρθούμε κ' έμεις μέ- χρι την δχθη του Ποταμιού, λέει ό μελαψός γίγαντας στον Ταρζάν.

Οί φύλαρχοι και οί μάγοι

τῶν ἰθαγενῶν, πού ἀκοῦνε τὴν ἀπόφασι τοῦ Γκαούρ, στεναχωριοῦνται. Πασχίζουν, μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν κάνουν ν' ἀλλάξῃ γνώμη:

— "Ὁχι, Ἀρχοντα Γκαούρ! Καλύτερα νὰ μείνῃς ἐδῶ! Ἐμεῖς θὰ φροντίσουμε γιὰ ὅλα! Ὅμως οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι ἐπιμένουν...

"Ἔτσι, ὅλοι μαζί σὲ λίγο, ξεκινᾶνε. Παίρνουν κατεύθυνσι πρὸς τὸ Μεγάλο Ποτάμι πού χωρίζει τίς δυὸ Ζούγκλες.

Μὰ τί ἀτυχία!... Λίγο πιὸ πέρα ἢ πανώρια Κόρη σκοντάφτει. Σωριάζεται βαρειά κάτω. «Βγάζει» τὸ πόδι της. Πονάει ἀφάνταστα! Τῆς εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ προχωρήσῃ...

Ὁ Γκαούρ σταματᾷ. ... Σφίγγει τὸ χέρι τοῦ ἀγαπημένου του Ταρζάν:

— Στὸ καλὸ, ἀδερφέ μου! Ἐμεῖς δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ προχωρήσουμε ἄλλο...

Καὶ σηκώνοντας μὲ προσοχὴ στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ταταμπού, λέει στὸν Ποκοπικό:

— Πήγαινε ἐσὺ μαζί τους μέχρι τὴν ὄχθη... Ἐγὼ θὰ γυρίσω στὴ σπηλιά...

Ἡ Χουχού πιάνει ἀγκαζὲ τὸ νᾶνο. Τὸν τραβάει:

— Πᾶμε, γλυκέ μου Ἀντρακλα!... Κι' ἄμα σὲ ξαναδοῦνε νὰ μᾶς... τελεγραφήσουνε!

Ὁ Ταρζάν, μὲ τοὺς κανιθάλους πού τὸν συνοδεύουν συνεχίζουν ἀργὰ τὴν πορεία τους...

Ὁ Ποκοπικό καὶ ἡ Χουχού τοὺς ἀκολουθοῦν ἀγκαλιασμένοι.

Ξαφνικά ἡ τσουλουφωτὴ πυγμαία ἀναστενάζει σπαρακτικά:

— "Ααααααα!...

Ὁ νᾶνος τὴ ρωτᾷ τρυφερά:

— Γιατί ξεφούσκωσες, γλυκειά μου... σαμπρέλλα;

Ἐκείνη ψιθυρίζει ρώμαντικά:

— Χθὲς ἤμουν λευκὴ ὥστερ μαστίχα! Σήμερις εἶμαι μαύρη ὥστερ διάμπολη! Πέσο μου λοιπόν: Πῶς σοῦ ἀρέσω πιὸ πολύ;

Ὁ Ποκοπικό σηκώνει καὶ τὰ δυὸ τοῦ χέρια. Ἀρχίζει νὰ τὴν χτυπά. Νὰ τὴ δέρνῃ ἀλύπητα:

— Σὲ γουστάρω... μπλέ μαρέν! τῆς ἀποκρίνεται.

ΕΝΑ ΚΑΚΟ ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑ

Ὁ Γκαούρ γυρίζει τέλος μὲ τὴν ἀνήμερη Ταταμπού στὴν ἱερὴ Σπηλιά.

Γιὰ τὸν Ταρζάν καθόλου δὲν ἀνησυχεῖ. Εἶναι θέβαιος πῶς — μὲ τὴ συνοδεία τῶν μαύρων ἰθαγενῶν — θὰ φθάσῃ σίγουρα στὴν ὄχθη τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ. Καὶ μὲ τὴ γερὴ πηρόγα πού θὰ τοῦ δώσουν, θὰ περάσῃ ἀσφαλίσμενος στὴν ἀντικρινὴ Ζούγκλα του...

Στὸ μεταξὺ φροντίζει, ὅσο μπορεῖ καλύτερα, τὸ στραμπουληγμένο πόδι τῆς ἀγνῆς συντρόφισσάς του. Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ ξαναφέρῃ στὴ

θέση του...

«Η Ταταμπού παύει θέβαια να πονάη, όμως της είναι αδύνατον ακόμα να σηκωθῇ. Ούτε καὶ νὰ τὸ πατήσῃ...

«Ετσι, ξαπλωμένοι μέσα στὴ σπηλιά καὶ οἱ δύο τους, κουθεντιάζουν περιμένοντας τὸ γυρισμὸ τοῦ Ποκοπίκο.

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ πανώρια μεγάλη Κόρη κυττάζει μὲ θαυμασμὸ καὶ ἀγάπη τὸν γιγαντώσωμο σύντροφό της:

— Καλὰ ἔκανες Γκαούρ! Θυσίαςες τὸ θρόνο γιὰ χάρι τοῦ φίλου σου! Αὐτὸ σὲ δείχνει τὰ μάτια μου ἀκόμα πιὸ ὑπέροχο!...

»«Ἀς βασιλέψῃ ὁ Ταρζάν καὶ στίς δυὸ αὐτὲς ἀπέραντες Ζούγκλες! «Ἀς χαρῇ αὐτὸς μονάχα, ὅλες τίς δόξες καὶ τὰ μεγαλεῖα τοῦ διπλοῦ θρόνου!

»«Εμεῖς ἔχουμε τὴ μεγάλη κι' ἀγνή ἀγάπη μας! Αὐτὴ ἀξίζει περισσότερο ἀπ' ὅλες τίς δόξες καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου!

«Η πανώρια Ἑλληνίδα παίρνει βαθεῖα ἀνάσα. Καὶ συνεχίζει:

— Ὅμως θαρρῶ πῶς καιρὸς εἶναι πιά νὰ σμίξουμε τίς καρδιές μας! Νὰ γίνουμε τὸ πιὸ χαρούμενο κ' εὐτυχισμένο ζευγάρι!

«Ο Γκαούρ χαμηλώνει τὰ μάτια:

— Ναί. Ταταμπού! Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ δικό μου μεγάλο ὄνειρο!... Ὅμως φαίνεται πῶς ὁ θεὸς Κράουμπα δὲν

θέλει νὰ γίνουμε ταῖρι ἐδῶ στὴ Ζούγκλα!...

»«Ὅσες φορὲς ἀποφασίσαμε νὰ παντρευτοῦμε, πάντα κατὶ θρίσκειται νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ... Ἴσως ὁ θεὸς νὰ θέλῃ νὰ σμίξουμε στὴν πατρίδα μας, τὴν Ἑλλάδα. Σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ μὰ περήφανη καὶ δοξασμένη χώρα!...

«Η Ταταμπού ἀναστενάζει:

— Ναί, Γκαούρ!.. Μὰ καθὼς φαίνεται, οὔτε κ' ἐκεῖ εἶναι γραφτὸ μας νὰ φτάσουμε ἀκόμα!... Ὅσες φορὲς ἀποφασίζουμε νὰ φύγουμε, πάντα κάποιον μεγάλο ἐμπόδιο ἐρχεται νὰ σταθῇ μπροστὰ μας!...

— «Ετσι εἶναι, ἀγαπημένη μου! συμφωνεῖ ὁ μελαψὸς γίγαντας. «Ἀς γίνῃ λοιπὸν τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ: Θὰ παντρευτοῦμε ὅταν πᾶμε, μὲ τὸ καλὸ στὴν Πατρίδα μας!

«Ο Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού μένουν τώρα σιωπηλοί, μελαγχολικοὶ καὶ βαθεῖα συλλογισμένοι.

«Ἀν θρίσκοταν ἐκεῖ καὶ τοὺς ἔβλεπε ὁ Ποκοπίκο, θὰ γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του. Δὲν ἀποκλείεται μάλιστα νὰ τοὺς σκάρωνε κι' ἕνα στιχάκι σὰν αὐτὸ:

«Ἐσεῖς, μωρέ, τὸν Ἑρωτα τὸν κάνετε ρεζίλι!

Τουτέστι : «Ζῆσε Μαῦρε μου, ζῆσε νὰ φᾶς... τριφύλλι!».

«Ὅμως ὁ ἀγαπημένος τους

Τὸ φοβερὸ «Ὁρνίο τῆς Καταιγίδας» ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Χουχού. Καὶ φτερουγίζοντας ἀρχίζει ν' ἀνυψώ-
νεται.....

μαῦρος νᾶνος ἀργεῖ πολὺ νὰ γυρίσῃ!... Οἱ ὄρες περνᾶνε γρήγορα: Φθάνει μεσημέρι... Σουρουπώνει... Νυχτώνει... Καὶ ὁ Ποκοπίκο ἀκόμη νὰ φανῇ!...

Οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι ἀνησυχοῦν πολὺ!...

Στὸ μεταξὺ ὁ οὐρανὸς τῆς Πέρα Ζούγκλας ἔχει ἀγριέ-
ψει. Σύννεφα μαύρα σὰν τὸ κατράμι, χαμηλώνουν. Σὰ νὰ θέλουν ν' ἀγγίξουν τὶς θεόρα-
τες κορυφές τῶν γιγαντιαίων δέντρων!...

Καὶ νὰ : Πολὺ γρήγορα

μιὰ τρομακτικὴ μπόρα καὶ καταιγίδα ξεσπάει!

Ἄερας, ἄσπρη, ἀστραπές, κεραυνοί!...

Ὁ Γκαούρ φαίνεται ἀφάν-
ταστα ταραγμένος. Κάποιο
κακὸ προαίσθημα φαίνεται
πὼς τὸν βασανίζει:

—Θὰ φύγω ἀμέσως, Τα-
ταμπού! τῆς λέει ξαφνικά!
Θὰ τρέξω κατὰ τὸ Μεγάλο
Ποτάμι... Μπορεῖ νὰ συμβαί-
νῃ τίποτα κακὸ!...

Ἡ πανώρια Κόρη ποὺ τὸν
βλέπει νὰ πετιέται ὀρθός,
τολμάει νὰ ρωτήσῃ:

— Μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ; Μ' αὐτὴ τὴ μπόρα, Γκαούρ;!

Μὰ δὲν παίρνει ἀπόκρισι. Ὁ ἄτρόμητος Ἕλληνας ἔχει κι ὅλας ξεφύγει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Τρέχει σὰν τρελλὸς στὸ σκοτάδι καὶ στὸ χαλασμό τῆς τραγικῆς νύκτας!...

Κάθε τόσο φουσκώνει τὰ πλατεῖα τοῦ στήθια καὶ φωνάζει:

— Ὁούουουουουου!... Ὁούουουουουουου!...

Ἡ κραυγὴ τοῦ σκεπάζει κι αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς τρομακτικοὺς κρότους τῶν κεραυνῶν τοῦ μανιασμένου οὐρανοῦ!...

ΟΙ ΚΑΝΙΒΑΛΟΙ ΕΚΔΙΚΟΥΝΤΑΙ

Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας...

Τί ἀπέγιναν, ἀλήθεια, ὁ Ταρζάν, ἡ Χουχού καὶ ὁ Ποκοπικό;

Ὅπως θυμόσαστε, τοὺς εἴχαμε δεῖ νὰ φεύγουν μὲ συνοδεία τοὺς ἄγριους μαύρους ἰθαγενεῖς. Νὰ προχωροῦν ἀργὰ γιὰ τὸ Μεγάλο Ποτάμι. Αὐτὸ ποὺ χωρίζει τίς δυὸ ἀπέραντες Ζούγκλες.

Ἄς τοὺς παρακολουθήσουμε λοιπόν:

Ξέρουμε πὼς οἱ φύλαρχοι καὶ οἱ μάγοι τῶν φυλῶν τῆς Πέρα Ζούγκλας, μισοῦν ἀφάνταστα τὸν Ταρζάν. Καὶ οἱ λόγοι εἶναι πολλοί:

Πρῶτα - πρῶτα γιατί εἶναι λευκός! Ποτέ δὲν θὰ δεχθοῦν ἕνα λευκὸς νὰ γίνη Ἄρχον-

τας τῆς Ζούγκλας τοὺς.

Ὑστερὰ ἔχουν καὶ πολλὰ προηγούμενα μαζί του:

Ὅσες φορές ἔτυχε νὰ περάσουν τὸ ποτάμι καὶ νὰ βγοῦν στὴν περιοχὴ του, τοὺς κτύπησε ἀλύπητα! Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, γιὰ νὰ σωθοῦν, πέσαν πάλι στὰ νερά. Καὶ ἡ τοὺς παρέσυρε τὸ ρεῦμα καὶ πνίγηκαν, ἢ τοὺς σπαραξάν οἱ πεινασμένοι κροκόδειλοι!...

Ἔτσι, τώρα ποὺ ὁ Ταρζάν ἔπεσε στὰ χέρια τοὺς, βρίσκουν κι αὐτοὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδικηθοῦν!

Καὶ νά: Καθὼς προχωροῦν, ἀλλάζουν μὲ τρόπο μονοπάτι. Σιγὰ - σιγὰ ξεμακρύνουν ἀπ' τὴν ὄχθη τοῦ Μεγάλου Ποταμιοῦ. Βαδίζουν ὄρες ἀτέλειωτες ὥσπου ἀρχίζει πιά νὰ νυχτώνη!...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, φυσικά, παραξενεύεται:

— Μήπως χάσαμε τὸ δρόμο; τοὺς ρωτᾷ ἀνύποπτος. Γιατί ἄργοῦμε τόσο πολὺ νὰ φθάσουμε στὸ Ποτάμι;

Τὸ ἴδιο παραξενεμένος τοὺς ρωτᾷ καὶ ὁ Ποκοπικό:

— Βρὲ μπὰς κ' ἔχει... μεταναστεύει ὁ Ποταμός; Μπαὺς καὶ πήρε τὰ μάτια τοῦ κ' ἔφυγε;

Οἱ φύλαρχοι καὶ οἱ μάγοι εἶναι ἀφάνταστα πονηροί. Καταφέρνουν νὰ ξεγελάσουν τὸν Ταρζάν μ' ἕνα σωρὸ δικαιολογίες. Ὅσπου φθάνουν καὶ τὸν κατεβάζουν στὸ θάθος μιᾶς τρομακτικῆς χαράδρας!

Ἐκεῖ τώρα, δὲν ἔχουν πιὰ λόγο νὰ κρύψουν τοὺς σκοποὺς τους:

— Ἐφτασε ἡ ὥρα νὰ πληρώσης ὅσα κακὰ μᾶς ἔχεις κάνει! τοῦ λένε.

Καὶ ὅλοι, μαζὶ, χύνονται νὰ τὸν κατασπαράξουν.

Ὅμως στὶς γαλάζιες φλέβες τοῦ δοξασμένου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας τρέχει τώρα — ὅπως ξέρουμε — τὸ ἀθάνατο ἑλληνικὸ αἷμα!

Ἔτσι καὶ χωρὶς καθόλου νὰ τὰ χάσει, κάνει μιὰ ἀθάνατα γρήγορη κίνησι: Ἀρπάζει στὰ δυὸ του χέρια τὸν Ποκοπίκο καὶ τὴ Χουχού.

Ἀκριβῶς πίσω του ἔρχεται νὰ θρίσκονται δυὸ τεράστιοι μαῦροι θράχοι. Καὶ ἀνάμεσά τους ἓνα στενὸ ἀνοιγμα...

Ὁ Ταρζάν ὑποχωρεῖ σβέλτος. Ταμπουράνεται μέσα στὸ ἀνοιγμὸ αὐτό!

Οἱ καννίβαλοι τὸν κυνηγᾶνε... Ὅμως τὸ ἀνοιγμα τῶν θράχων εἶναι στενόν. Μονάχα ἓνας, τὸ πολὺ - πολὺ, δυὸ μαζὶ χωρᾶνε νὰ περάσουν.

Καὶ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, σφίγγοντας τὸ φοβερὸ μαχαίρι του τοὺς ὑποδέχεται σὰν χάρος! ...

Οἱ ἄγριοι Ἰθαγενεῖς ὑποχωροῦν τρομαγμένοι. Στέκοι ἀντίκρυ στὰ θράχια. Τεντώνουν τὰ ποτώγονα τόξα. Καὶ στέλνουν βροχὴ τῆς φαρμακερῆς σαΐτες τοὺς στὸ στενὸ ἀνοιγμὰ του.

Μὰ τίποτα καὶ πάλι δὲν κάνουν...

Ὁ Ταρζάν, μαζὶ μὲ τὸν νᾶνο καὶ τὴν πυγμαία, ἔχουν κρυφτῇ πίσω ἀπὸ τὰ θράχια αὐτά. Καὶ γλυτώνουν ἀπὸ τὸ θάνατο ποὺ τοὺς στέλνουν...

Οἱ καννίβαλοι ἀρχίζουν τώρα νὰ πετᾶνε πέτρες. Χαμένος κόπος κι αὐτὴ τὴ φορά.

Ὡσποῦ τέλος, σκέπτονται πιὸ λογικὰ καὶ σταματᾶνε. Εἶναι βέβαιοι πῶς, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἡ δίψα καὶ ἡ πείνα θ' ἀναγκάσουν τὸν Ταρζάν - κι ἂν τοὺς συντρίβους του νὰ ὀθωῖν. Καὶ τότε θὰ τοὺς σπαράξουν μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τους!

Ὁ Ποκοπίκο, ταμπουρωμένος σίγουρα ὅπως εἶναι, φωνάζει στοὺς μαῦρους πολιρκητές:

— Ἐ, παρμπαλεβέντες! Μὲ συμπαῖάτε ποὺ δὲν θγαίνω νὰ σᾶς ρουφήξω τὸ αἷμα!... Μὰ εἶναι Παρασκευὴ καί... νηστεύω!

Ὅμως, στὸ μεταξύ, μαῖονα σύννεφα ἔχουν ἀρχίσει νὰ σκεπάζουν τὸν οὐρανόν. Ἡ τρομακτικὴ κατιγιδὰ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ξεσπάσῃ.

Ἡ κοιλιά τοῦ νάνου γουργουρίζει ἐπὶ τὴν πείνα.

— Μεγάλῃ νεροποντῇ θάχουμε! κάνει ὁ Ποκοπίκο.

— Πῶς τὸ κατάλαβες καλέ; ρωτᾷ ἡ Χουχού.

— Δὲν ἀκούς: Ἀκόμα κ' ἡ κοιλιά μου... μπουμπουνίζει! τῆς ἀποκρίνεται.

Ἀμέσως, καὶ ρίχνοντας στὴν πυγμαία ξελυγωμένες ματιές, τὴ ρωτᾷ εὐγενικά:

— Δὲν μοῦ λές, μωρὴ μαμζέλ...

— Τί τρέχει, χρυσό μου;
— "Αν σ' ἔσφαζα καὶ σ' ἔ-
τρωγα, θὰ μὲ... παρεξηγοῦ-
σε;

— Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ,
γλύκα μου! Μὲ συγχωρεῖτε
κιόλας!

Ὁ Ποκοπικό κάνει τάχα
πὺς πασχίζει νὰ τὴν καταφέ-
ρη:

— Κάποτε θὰ πεθάνης, μα-
νίτσα μου! Θὰ σὲ θάψουνε
στὸ χῶμα! Θὰ σὲ κολατσίσου
νε τὰ σκουλήκια! Γιατί, τὸ
λοιπόν, νὰ μὴ σέ... χλαπα-
χλουπίσω τοῦ λόγου μου; Ποῦ
σ' ἀγαπᾶω κιόλας!... Μὴν
εἶσαι τόσο σκληρά!...

Ἡ «μαύρη γόησσα» παίρνει
ῥυτίδες:

— Μάλιστα. Εἰμαι σκληρά
καὶ ὠραία! Ἐμένα, μονάχα
μὲ τὰ μάτια μὲ... τρῶνε!

Μὰ οἱ πρῶτες χοντρές ψυ-
χάλες τῆς νεροποντῆς ποῦ ἔρ-
χεται, σταματᾶνε τὴν ὀρεκτι-
κὴ κουβέντα τους.

Σὲ λίγο ἡ τροπικὴ μπόρα
ἔχει ξεσπάσει σὲ ὅλο τὸ τρο-
μακτικὸ μεγαλεῖο της!

Ἀστραπές! Βροντές! Κε-
ραυνοί! Καταρράκτες νεροῦ
ξεχύνονται ἀπὸ τὸν οὐρα-
νό.

Οἱ καννίβαλοι ἐνθουσιάζον-
ται! Ὑποδέχονται τὴν καται-
γίδα μὲ ἀλαλαγμοὺς ἀγρίας
χαρᾶς!

Ὅλοι μαζί, μὲ τοὺς ἀρχη-
γοὺς τους γονατίζουν τώρα γύ-
ρω στὰ δυὸ τεράστια θράχια.
Μονάχα οἱ τερατόμορφοι καὶ
θρωμεροὶ μάγοι τοὺς μένουν
ὀρθοί. Καὶ γιὰ κάμποση ὤ-
ρα μουρμουρίζουν παράξενες

προσευχές. Ἀδιαφοροῦν ὅλοι
γιὰ τοὺς καταρράκτες τοῦρα
νοῦ ποὺ ξεχύνονται πάνω τους.

Ὁ Ποκοπικό ἀπὸ τὴ σίγου-
ρη θέσι ποὺ βρίσκεται πίσω
καὶ κάτω ἀπὸ τὰ θράχια —
διασκεδάζει:

— Πολὺ σᾶς γουστάρω, ἄ-
δερφέ μου! Ψοφᾶτε γιὰ...
ντούς!

Ἡ Χουχού — ἀντίθετα —
λυπᾶτε τοὺς ἀραπαῖδες ποὺ
θρέχονται:

— "Αχ, τὰ καῦμενούλια!..
Καλὲ γιὰ χάρι μου γίνονται
μούσκεμμα, πανάθεμά με!..

Ὁ νᾶνος γελάει:

— Μὴ φοβοῦ, μωρὴ Μαμ-
ζέλ. Τὸ πετσί τους εἶναι ἀδιά-
θροχο. Τύφλα νᾶχη ὁ... μου
σαμάς!

Ὅμως οἱ μάγοι τῶν καννί-
βαλων κάνουν τώρα κάτι κα-
ταπληκτικὸ καὶ ἀπίστευτο:

Μαζεύουν ἀπὸ γύρω θρεμ-
μένα κλαδιά καὶ ξύλα. Μὲ
τὰ σατανικά τους σύνεργα τ'
ἀνάθουν εὐκολα! Κ' ἐνῶ κα-
ταρράκτες νεροῦ ξεχύνονται
πάνω στὴ φωτιά τους, αὐτὴ
δὲν σθῆνει. Τὸ ἀντίθετο: Ὅ-
σο οἱ φλόγες τῆς θρέχονται
τόσο φουντώνουν πιότερο ἀ-
κόμα!

Οἱ μάγοι ἀρχίζουν τώρα ἔ-
ναν τρελλὸ χορὸ γύρω στὴ
μαγικὴ τους φωτιά. Κάθε τό-
σο σταματᾶνε γιὰ λίγες σι-
γμές. Καὶ σηκώνοντας ψηλὰ
τὰ κοκκαλιάρικα μπράτσα
τους, οὐρλιάζουν αὐτὲς τὶς
δυὸ παράξενες λέξεις:

— Ἀχὼρ Ὁθάν!... Ἀχὼρ
Ὁθάν!...

Οἱ κραυγὲς τους αὐτὲς μοιά

ζουν σαν επίκλησι. Σά νά προσκαλοῦν κάποιον θεό ἢ δαίμονά τους...

Καὶ νά: Ξαφνικά ἓνα δυνατὸ καὶ ἀπαίσιο μουγγριτὸ σχίζει τὸν ἀέρα!... Στὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψι τοῦ πρώτου κερανοῦ φαίνεται ψηλά ἓνα τρομακτικὸ ὄρνιο!

Τὸ κορμὶ τοῦ μοιάζει μὲ ἀνθρώπινο. Πετᾷ μετὰ δύο μεγάλες μαῦρες φτεροῦγες σὰν τῆς νυκτερίδας!

Ὁ Ταρζάν ὁ Ποκοπίκο καὶ ἡ Χουχού κυττάζουν μετὰ τρόμο καὶ φρίκη:

Εἶναι τὸ ὄρνιο τῆς Καταιγίδας!

Οἱ καννίθαλοι, ἀπὸ γονατι-

στοὶ ποὺ θρίσκονται, σωριάζονται τώρα κάτω. Μπρούμυτα! Καὶ κτυπᾶνε τὰ πρόσωπά τους στὸ λασπωμένο χῶμα. Θέλουν νὰ δείξουν τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ὑποταγὴ τους στὸ φτερωτὸ Τέρας.

Κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ τερατόμορφοι Μάγοι γονατίζουν τώρα. Καὶ ξανασηκώνοντας τὰ σκελετωμένα χέρια τους, μοῦρ μουρίζουν ἄλλες παράξενες προσευχές.

Ὁ Ποκοπίκο τρέμει ἀπὸ τὴ λαχτάρα τοῦ σὰν ψάρι στὴ στεριά:

— Ἐ, μωρὴ μαμζέλ! ψιθυρίζει στὴ Χουχού.

— Καλὲ τί τρέχει, χρυσό

Μὲ ἀφάνταστη σβελτάδα ὁ Γκαοῦρ σχίζει τὰ νερά, κολυμπώντας σὰν δελφίνι. Ἔτσι περνᾷ γρήγορα τὸ Μεγάλο Ποτάμι.

μου;

—Τὸ γλέπεις τὸ πετούμενο;

—Τὸ γλέπω!

—Μπράβο! Κ' ἐγὼ τὸ γλέπω!

Ἡ πυγμαία ἀπορεῖ:

—Καλὲ εἶδες τί... σύμπτως!

Τὸ τρομερὸ ὄρνιο φέρνει τώρα θόλτες. Τριγυρίζει πάνω ἀπὸ τὰ δύο τεράστια θράχια, μουγγρίζοντας ἀπαίσια!

Τέλος κάνει μι' ἀπότομη βουτιά! Ἀρπάζει μὲ διάσι τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Χουχού. Καὶ ξαναφτερουγίζοντας ἀνυψώνεται σὰν μαύρη ρουκέττα στὸν οὐρανό. Χάνεται γρήγορα στὰ χαμηλωμένα μαύρα σύννεφα!

Οἱ Κανίβαλοι πετιῶνται τώρα ὀρθοί. Κυττάζουν ψηλά, ἀλαλάζοντας μὲ ἄγρια χαρά:

—Ἀχὸρ Ὀθάν!... Ἀχὸρ Ὀθάν!

Ὁ Ποκοπίκο ἀναπνέει. Τραβάει μὲ λύσσα τὴ χατζάρα. Κι' ἐνῶ τὰ μάτια του ψάχνουν τὸ σκοτάδι τ' οὐρανοῦ, μουγγρίζει:

—Ἀειντε, ὄρε ὄρνιο, καὶ φτηνά μοῦ τὴ γλύτωσες! Λίγο νὰ χασομεροῦσες, θὰ σ' ἐσφαζα σάν... κοκορόπουλο!

Ὁμως ἀμέσως παρατάει τ' ἀστεῖα. Βλέπει πῶς οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς δὲν τὸν προσέχουν. Κ' ἐκμεταλεύεται τὴ στιγμή:

Βγαίνει σβέλτος ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῶν δύο θράχων. Καὶ θάζοντας το στὰ πόδια, ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ τὴ χαράδρα. Σὲ λίγες στιγμὲς φθάνει ἐπάνω. Καὶ συνεχίζει τὸ φευγιό του. Τρέχει στὸ σκοτάδι καὶ στὸ χαλασμό τῆς φοβερῆς

νύκτας. Τρέχει σὰν τρελλός, χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ πηγαίνει!

Ὅμως οἱ Κανίβαλοι γρήγορα συνέρχονται ἀπὸ τὴν ἄγρια χαρά τους γιὰ τὴν τραγικὴ τύχη τοῦ μισητοῦ Ταρζάν. Κάποιος, ἀπ' ὅλους, εἶχε δεῖ τὸν Ποκοπίκο νὰ φεύγῃ. Καὶ τρέχοντας ξωπίσω τοῦ τὸν κυνηγᾷ!

Ὁ Ποκοπίκο βρίσκεται σὲ τρομακτικὴ τώρα θέσι. Εὐτυχῶς ποὺ ἡ τρομάρα ποὺ νοιώθει τὸν κάνει νὰ τρέξη σὰν ἐλάφι!

Ἡ τροπικὴ μπόρα ξεπλάνει τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ κορμί του. Ἐκτυφλωτικὲς ἀστραπὲς φωτίζουν τὴ μαρτυρικὴ πορεία του!

Μὰ τ' ἀστροπελέκια ποὺ σκάζουν λίγο πῶς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸν κάνουν ἐξω φρενῶν:

—Ἀτιμοὶ κεραυνοὶ! οὐρλιάζει ἄγρια. "Ἀν εἶχατε λαίμω, θὰ σᾶς... ἐσφαζα!

Ταυτόχρονα καὶ κάποιο φρέσκο - φρέσκο στιχάκι τοῦ γαργαλάει τὴ γλῶσσα. "Ἀν δὲν τὸ πῆ, θὰ σκάση:

«Διπλὸ καὶ μὲ ἔχ' ἡ θράκα (μου

ποῦ στὰ νερὰ παλεύει!

Γιατὶ τὴ βρέχει κ' ἡ βροχή, κι ὁ φόβος τῆς... μουσκεύει!»

Καὶ συνεχίζει τὸ ἀπεγνωσμένο φευγιό του...

Ο ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

"Ἀς ξαναγυρίσουμε τώρα κοντιὰ στὸν Γκαούρ...

Τὸν εἶχαμε ἀφήσει —ὅπως

θυμόσαστε— νά τρέχη μέσα στη μπόρα καί στο χαλασμό της τρομερῆς νύκτας.

Καί νά: Ἡ τύχη τὸν ρίχνει μπροστά στοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς ποὺ γυρίζουν σὰ χορταρένια καλύβια τοὺς.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τοὺς ρωτᾷ ἀνίσυχος γιὰ τὸν Ταρζάν. Ὅμως οἱ φύλαρχοι κ' οἱ μάγοι τοὺς τοῦ λένε ψέμματα:

—Τὸν πήγαμε μέχρι τὸ Ποτάμι. Ἐκεῖ τοῦ δώσαμε μιὰ μεγάλη γερὴ πιρὸγα. Καί μαζὶ μὲ τὴν κοντὴ μαύρη σκλάβα τοῦ πέρασαν ἀντίκρυ.

»Μὰ ὕστερα, καθὼς πήραμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ χάσαμε τὸ νᾶνο σου... Ψάξαμε ὅλη τὴ Ζούγκλα. Μὰ πούθενά δὲν τὸν βρήκαμε... ὥσπου νόχτωσε καὶ μᾶς ὤρηκε ἡ μπόρα! Γι' αὐτὸ ἀργήσαμε νὰ γυρίσουμε...

Ὁ Γκαοὺρ πιστεύει σὰ λόγια τοὺς. Ὅσο γιὰ τὸν Ποκοπίκο, φαντάζεται πὼς κάπου θά'χει κρυφτῇ. Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τοὺς κανίβαλους ποὺ θὰ ἔψαχναν νὰ τὸν βροῦνε...

Ἔτσι, παρατάει τοὺς μαύρους... ὑπηκόους του. Καί ξαναγυρίζει κοντὰ στὴν ἀγαπημένη συντρόφισσα.

Καί νά: Μόλις μπαίνει στὴν «Ἱερὴ Σπηλιά», ἀντικρύζει τὸ νᾶνο. Ὁ ἄμοιρος θρίσκει σὲ κακὰ χάλια ἀπὸ τὴ θροχὴ καὶ τὴ λαχτάρα ποὺ πέρασε...

—Τί ἐπαθες λοιπόν; τὸν ρωτᾷ ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας.

—Ἄστα καὶ μὴ τὰ ρωτᾷς, καπετάν Μαντράχαλε! τοῦ ἀποκρίνεται. Οἱ ἀνθρωποφάγοι σου μᾶς τὴ σκάσανε, ἀδερφέ μου!

—Δηλαδή;

—Μπερδέψανε ἐξεπιτοῦτου τὰ μονοπάτια καὶ μᾶς κατέβασανε σὲ μιὰ θαθεῖα χαράδρα! Ὑστερὶς χυθῆκανε νὰ μᾶς φᾶνε μπαμπέσικα!

—Κ' ἐσεῖς; κάνει μὲ ἀγωνία ὁ Γκαοὺρ.

—Εὐτυχῶς τὴ σκαπουλάραμε! Ταμπουρωθήκαμε πίσω ἀπὸ κάτι θραχάρες! Κι' ὁποῖος ἔκανε νὰ μᾶς κοντοζυγώσῃ, τὸν ἔσφαζα δι' ἀποκεφαλισμοῦ!

»Ὑστερὶς, ἀδερφούλη μου, οἱ μάγκες ἀνάψανε τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον ποὺ λένε! Κι' ἀρχέψανε νὰ φωνασκοῦνε: «Ἄχουρ Βοτάν! Ἄχουρ Βοτάν!»

—Τί θὰ πῇ αὐτό; ρωτᾷ ἡ Ταταμπού.

—Μακάρι νᾶξερα, κυρὰ Λουκούμου μου! Πάντως, καθὼς κατάλαβα, κάνανε προσκλητήριο στὸ Ὀρνιο τῆς Καταιγίδας! Καί δ.. μπαρμπαπετούμενος κατέφθασε καὶ προσγειώθηκε προθύμως. Ἔτσι, βουτάει, ποὺ λέτε, τὸν Μεγαλειότατο καὶ τὴ μαμζέλ Καρακάξα, καὶ πάει λέοντας!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν κυττάζει χαμένα:

—Τὸ Ὀρνιο ἄρπαξε τὸν Ταρζάν;

—Ναί, θρ' ἀδερφέ. Καὶ τὴ Χουχοῦ μαζί. Ψέμματα θὰ σοῦ πῶ;

Ὁ Γκαοὺρ γυρίζει στὴ

συντρόφισσά του:

— Άν τὸ μεγάλο Ὕρνιο τοὺς ἄρπαξε, μουρμουρίζει, οἶγουρα θὰ τοὺς ἔχει κιάλας καταθροχθίση. Τί θὰ κάνουμε τώρα;

Ὁ νᾶνος τοὺς συμβουλευεῖ:

— Ὅπου γλέπετε κουτσουλιά νὰ τῇ σκαλίζετε μ' ἓνα ξυλαράκι. Μπορεῖ νὰ τοὺς θρῆτε!

Ὁ ἀτρόμητος Ἑλληνας καὶ ἡ Ταταμποὺ δὲν μποροῦν νὰ πιστέψουν τὰ λόγια τοῦ εὐφάνταστου καὶ χορατατζῆ νάνου. Ἀμφισβόλλουν... Αὐτὸς ὅμως ἐπιμένει πὼς δὲν τοὺς εἶπε παρὰ τὴν ἀλήθεια καὶ μόνο τὴν ἀλήθεια. Ὡσπου τέλος, γιὰ νὰ τοὺς πείσῃ, ἀναγκάζεται νὰ πάρῃ τὸν μεγάλο καὶ ἱερό ὄρκο του.

— Νὰ νεκροφιλήσω τῇ... χατζάρα μου!

Ὁ Γκαοὺρ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ. Ὡσπου τέλος παίρνει τὴν ἀπόφασιν: Θὰ τρέξῃ πάλιν! Θὰ περάσῃ τὸ Μεγάλο Ποτάμι. Θὰ ξαναγυρίσῃ στὴν ἀντικρινὴ Ζούγκλα. Θὰ φθάσῃ στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν...

Μονάχα ἐκεῖ θὰ μπορέσῃ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια: Ὁ νᾶνος, ἢ οἱ κανίβαλοι λένε ψέμματα;

Ὅμως ὁ Ποκοπίκο, πού ἀκούει τὴν ἀπόφασίν του, ἐπιμένει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ:

— Θὰ τσουλήσω κ' ἐγὼ μαζὶ σου, Μαντράγαλε! Ἀποθύμησα... θραχῳδικο θουναλάκι! Πολὺ τὸ γουστάρω ἀδερφέ μου!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀγριεύει:

— Θὰ μείνης ἐδῶ! τὸν διατάζει. Θὰ κάνῃς συντράφιὰ τῆς Ταταμποὺ ὥσπου νὰ γυρίσω...

Ὁ ζόρικος νᾶνος παίρνει ὕφος. Μουρμουρίζει βαρεῖα καὶ σέρτικα:

— Ἐν πρώτοις σὲ πληροφορῶ, μάγκα, ὅτι «ἀγριάδες» δὲν σηκώνω τοῦ λόγου μου! Ἐν δευτέροις δὲν μένω ἐνθάδε, καθότι οὐδὲν κίνδυνο διατρέχει ἡ κυρά Λουκούμω! Ἐντὸς τῆς ἱερᾶς ταύτης σπηλαίας οὐδεὶς τολμεῖ νὰ μπουκάρῃ. Οὐδὲ κῶνωψ σερνικὸς ποὺ λένε!

Ὁ Ποκοπίκο παίρνει θαθεῖα ἀναπνοή καὶ συνεχίζει:

— Καὶ ἐν τρίτοις, ἀδερφοῦλη μου, δὲν πρέπει κατ' οὐδὲν λόγο νὰ παραμείνω μονάχος μετὰ τῆς Ταταμπουκός! Καθότι τυγχάνω Ἀντρακλας τσαχπίνης, γλυκοαίματος καὶ πικροκυματοῦσος. Ὁλέ!

Ὁ Γκαοὺρ χάνει τὴν ὑπομονή του. Ἀρπάζει τὸ νᾶν ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν πετάει σὲ μιὰ γωνία τῆς σπηλιάς:

— Πρόσεξε καλά! τοῦ φωνάζει. Ἄν κουνηθῇς ἀπὸ κεῖ, θὰ σὲ δεῖρω! Κατάλαβες;

Καὶ ἀμέσως θγαίνει ἔξω...

Ἡ τροπικὴ μπόρα ὅσο πάει καὶ δυναμώνει. Ὁ Θεὸς χαλάει τὸν Κόσμον! Οἱ τρομακτικοὶ κεραυνοὶ ἔχουν στήσει τρελλὸ χορὸ πάνω ἀπὸ τίς κορφὰς τῶν θεόροτων δέντρων! Οἱ λάμπεις τοὺς θαμπώνουν τὰ μάτια θερῶν καὶ ἀνθρώπων. Καὶ οἱ κρότοι τοὺς κάνουν τ' αὐτιά τους νὰ βουίζουν!

"Ομως ὁ Γκαούρ εἶναι "Ελληνας! Κ' ἕνας "Ελληνας δὲν δειλιάζει ποτέ! Δὲν τὸν τρομάζει τίποτα! Οὔτε καὶ λογαριάζει ποτέ κανένα κίνδυνο! "Όταν μάλιστα πρέπει νὰ σώσῃ κάποιον ποὺ κινδυνεύει.

"Ετσι γίνεται καὶ τώρα... "Ο μελαψὸς γίγαντας δείχνεται κι αὐτὴ τὴ φορά ὑπέροχος!

Καὶ νά: Χύνεται σὰν σίφουνας μέσα στὸ πανδαϊμόνιο καὶ στὸ χαλασμὸ τῆς τραγικῆς αὐτῆς νύκτας!

Τρέχει, σὰν τρελλός, κατὰ τὸ Μεγάλο Ποτάμι! Οὔτε οἱ ἀστραπὲς θαμπώνουν τὰ μάτια του, οὔτε οἱ κεραυνοὶ κάνουν νὰ θουίζουν τ' αὐτιά του.

Προχωρεῖ χωρὶς νὰ θλέπῃ καὶ χωρὶς ν' ἀκούει τίποτα! Παίρνει κατεύθυνσι μετὰ τὸ ἐνστικτό του. "Όπως τ' ἀγρίμια καὶ τὰ θηρία τῆς Ζούγκλας!

Τὸ ἐνστικτο αὐτὸ ποτὲ δὲν γελάει τὸν Γκαούρ. "Ετσι φθάνει γρήγορα στὴν ὄχθη τοῦ Ποταμοῦ.

"Η καταγίδια θρίσκειται τώρα σὲ ὅλο τὸ τρομακτικὸ μεγαλεῖο τῆς!

"Ο ἄφοδος γίγαντας ψάχνει ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ζητάει νὰ ἔρῃ καμμιά πύργα τῶν ἰθαγενῶν ψαράδων. "Ομως ἄδ· κα κοπιάζει...

"Αλλοίμονο! Πῶς θὰ μπόρῃ τώρα νὰ περάσῃ τὸ πλατὺ ποτάμι; Πῶς θὰ καταφέρῃ νὰ φθάσῃ στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη;

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος καὶ ἀναποφασιστος.

"Ομως γρήγορα παίρνει τὴ γενναία ἀπόφασί του:

Βουτάει ἀπότομα στὰ ἐπικίνδυνα νερά. Ἀρχίζει νὰ κολυμπάει μετὰ βιάσι. Καθόλου δὲν λογαριάζει τοὺς ἀμέτρητους πεινασμένους κροκοδείλους. Οὔτε τίς τεράστιες φοβερὲς νεροφίδες ποὺ παραμονεύουν ἐκεῖ.

Εὐτυχῶς! Κανένα ἀπὸ τὰ θηρία αὐτὰ δὲν παρουσιάζεται μπροστά του! Οἱ λάμψεις καὶ οἱ κρότοι τῶν κεραυνῶν τὰ ἔχουν κάνει νὰ μουλώσουν φοβισμένα κάτω στὸ θυθῶ.

"Ετσι ὁ Γκαούρ καταφέρνει νὰ φθάσῃ στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη ζωντανὸς καὶ γερός!

Παίρνει τώρα θαθεῖες καὶ γρήγορες ἀνάσες. Ξαποσταίνει γιὰ λίγες στιγμὲς...

Καὶ γρήγορα ξεκινάει πάλι. Συνεχίζει τὴν πορεία του κατὰ τὴ δύσι. Βιάζεται νὰ φθάσῃ σὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

"Η ἴδια καταγίδια καὶ νεροποντὴ δέρνουν καὶ τὴν περιοχὴ ἐτούτη: Σκοτάδι, κεραυνοὶ καὶ χαλασμὸς Κόσμου!

"Ο μελαψὸς γίγαντας τρέχει ἀκούραστος...

Καὶ νά: Περνάει τώρα κάτω ἀπὸ τὸ πέτρινο βουνό του. Κοντοστέκεται καὶ σηκώνει τὸ κεφάλι. Τὴ θεόρατη κορφή του κυτποῦν ἀλύπητα οἱ κεραυνοί.

— Ἀθάνατο βουνό! ψιθυρίζει. Πάνω στὴν περήφανη κορφή σου ἔχουν στησεῖ τρελλὸ χορὸ τ' ἀστρὸπελέκια! "Ομως εὐ, στέκει, ἀκλόνητο πάν-

Με βουρκωμένα μάτια από συγκίνηση, ο ύπεροχος "Έλληνας, ά-
τενίζει τὸ περήφανο πέτρινο δουνό του!

τα, στὸ πέρασμα τοῦ Χρόνου!
"Αφθαρτο, περήφανο κι' άθά-
νατο σάν τὴν Πατρίδα μου!
Σάν τὴν 'Ελλάδα!

Καί ξεκινώντας γρήγορα,
ξαναρχίζει νά τρέξη σάν
τρελὸς στὸ σκοτάδι!

'Αλοίμονο! Είναι γραφτό
του νά περάση στιγμὲς τραγι-
κές!

Ξαφνικά, καί καθὼς τρέ-
χει, νοιώθει τὰ πόδια του νά
πατάνε στὸ κενό! Γκρεμίζει-
ται. Πέφτει θάρὺς μέσα σὲ
νερά!

"Ομως ὁ Γκαούρ γρήγο-
ρα συνέρχεται. Καταλαβαίνει
πὺς θρίσκειται σὲ θαθειά πα-

γίδα. 'Απ' αὐτὲς πὺ σκά-
θουν οἱ Ἰθαγενεῖς γιὰ νά αἰ-
χμαλωτίζουν ζωντανά τὰ θε-
ριά! Καί ὁ λακκος αὐτὸς ἔ-
χει μαζέψει πολλὰ νερά τῆς
βροχῆς...

Εἶναι τόσο θαθειά πὺ ὁ
μελαψὸς γίγαντας δέν πατώ-
νει. "Ετσι, καί γιὰ νά μπορῇ
νά συγκρατιέται στὴν ἐπιφά-
νεια, ἀναγκάζεται νά κολυ-
μπᾷ...

"Ο ἄμοιρος κάνει ἀπεγνω-
σμένες προσπάθειες νά σκαρ-
φαλώσῃ ἐπάνω. Στέκεται ὁ-
μως ἀδύνατο νά τὸ κατορθώ-
σῃ. Γιατὶ τὰ γύρω χωματένια
τοιχώματα τῆς παγίδας ἔχουν

λασπώσει από την ατέλειωτη γεροποντή. Από πουθενά δεν μπορεί να πιασθή για να στηριχθῇ!

Καί γρήγορα καταλαβαίνει πώς είναι πιά χαμένος! Ξέρει πως άργά ή γρήγορα θά κουρασθῇ νά κολυμπάη. Τά χέρια καί τά πόδια του θά παρλύσουν. Όπότε σίγουρα θά θουλιάξει στά νερά καί θά πνιγῇ!

Άλλά καί νά φωνάξη, ποιός θά τόν άκούσῃ;

Ή μόρα καί οί κεραυνοί κάνουν τρομακτικό θόρυβο. Ή φωνή του θά χαθῇ στό πανδαιμόνιο αὐτό. Σάν γαύγισμα μικροῦ σκυλιοῦ μέσα

στούς θρυχηθμούς άγέλης λιονταριών!

Όμως τό αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως δέν τόν αφήνει νά χαθῇ. Σέ μιὰ στιγμή άνοίγει άσυναίσθητα τό στόμα του. Βγάζει τήν τρομακτική κραυγή:

—Όοοοοοου! Όοοοοοου!

Καί νά: Δέν προφθαίνουν νά περάσουν μερικά δευτερόλεπτα: Μιά ανθρώπινη φωνή φθάνει σ' αὐτιά του. Έρχεται ψηλά από τά χείλια τῆς φρικτῆς παγίδας πού θρίσκεται:

—Κουράγιο, μπάρμπα Μαντράχαλε! Έγώ εἰμ' ἐδῶωω!

Ό Γκαούρ, στήν τραγική

Ή πρώτη γροθιά τοῦ άτρόμητου Μάξ Άρλαν σαριάζει κάτω τόν άμοιρο μελαψό γίγαντα!

θέσι πού βρίσκεται αναπνέει.

— Έσύ, Ποκοπίκο; Πώς θρέθηκες εδώ; του φωνάζει τρελλός από χαρά.

— Ο νάνος αποκρίνεται:

— Σε παρακολουθούσα. 'Αμ' τί; Νόμιζες πώς θα φοβόμουν να νάρθω;

— Αμέσως, ψάχνοντας στο σκοτάδι, βρίσκει ένα χοντρό χορτόσχοινο. Τό δένει στον κορμό κάποιου κοντινού δέντρου. Και πετάει την άλλη ακρη του στο θάθος της παγίδας.

— Έξελθε κατηραμένε δφά! του φωνίζει. Διότι αν δεν «έξελθε» σύ, θά... θουτήξω έγώ!

Σθέλιτος ό μελαψός γίγαντας άρπάζεται άμέσως από τό σωτήριο χορταρένιο σχοινί. Σκαρφαλώνει γρήγορα επάνω.

— Η τροπική μπόρα έχει άρχίσει πιά νά κοπάξη. Σε λίγο τά μαύρα σύννεφα θά χαθούν. Και ό ούρανός της Ζούγκλας θά ξαστερώση!

— Ο Γκαούρ θγαίνει έξω από την παγίδα και σφίγγει τό χέρι του νάνου:

— Σ' εύχαριστώ, Ποκοπίκο! Μοι έδωσες τη ζωή! — Όμως...

— Ο νάνος τόν διακόπτει στρίβοντας τό άνύπαρκτο άρειμάνιο μουστάκι του:

— Δεν θαρειέσαι, καυμένε! — Επιτρεπότανε σ' έμένα νά σ' άφήσω μοναχούλι σου; — Έπρεπε νά σέ προστατέψω!

— Ο μελαψός γίγαντας συνεχίζει, άγριεύοντας:

— Όμως παράκουσες! — Έκανες πάλι το κεφαλιό

σου!

Και άρπάζοντας τον από τό λαιμό, σάν κοκορόπουλο, τοί τις θρέχει γερά στά πεισινά:

— Νά! Για νά μάθης άλλοτε ν' άκούς! Δέν σου είπα νά μείνης στή σπηλιά; Γιατί θφυγες; Γιατί με πήρες από πίσω;

— Ο Ποκοπίκο καθώς «της τρώει», άναστενάζει πονεμένα καί... άγέρωχα:

— Έ, ρε τί τραβάμα κ' έμείς οι... «προστάτες τών κουτών και άδυνάτων»!

— Ο Γκαούρ τόν παρατάει τέλος κάτω και συνεχίζει τό δρόμο του.

— Με τις... ύγειες μου! μурμουρίζει ό νάνος. Και τόν άκολουθεί τρίβοντας τά μελανιασμένα πεισινά του.

— Έτσι, φθάνοντας πλάι του, πασχίζει νά τοι θάλη μυαλό:

— Έλα στά συγκαλά σου, θρε Μαντράχαλε! Τί θές και τρέχεις στή σπηλιά τοι Μεγαλειότατου! — Αφού σου τόπα: Τόν Ταρζάν και τη Χουχού τοις άρπαξε τό "Όρνιο της Καταιγίς! Τώρα θάνε καί... χωνεμένοι! Θεός σχωρέστους κι από χρόνου νάμαστε καλά!

— Ο Γκαούρ χαμογελάει:

— Σίγουρα τό "Όρνιο της Καταιγίδας θά το είδες στόν... ύπνο σου!

— Ο νάνος παρεξηγιέται:

— Έγώ, άδερφέ μου δέν κοιμάμαι όρθιος! Γιατί όσες φορές τόκανα, έπεσα κι' έσπασα την κεφαλα μου! Σου είπα και σοι ξαναλέω: Τόν Ταρζάν και τη Χουχού τοις άρ-

παξε τὸ "Ορνιο καὶ πέταξε ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ! "Αν δὲν πιστεύης, θάζουμε καὶ στοίχημα!

"Η μπόρα ἔχει σταματήσει πιά...

"Ο μελαψὸς γίγαντας ἔρχιζαι νὰ διασκεδάξῃ μὲ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Ποκοπίκο:

—Τί στοίχημα; τὸν ρωτάει.

—Νά: "Αν χάσης, νὰ καθήσης νὰ σέ... σφάξω!

—Σύμφωνοι... "Αν ζῶως χάσης ἐσύ;

—Τότε... τρέχα νὰ μὲ φτάσης! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ νᾶνος. "Αμέε! Κορόϊδο θάμαι νὰ καθήσω; Πρίτς!...

Μὲ τ' ἀστεία καὶ τὴν κουθέντα περνάει γρήγορα ὁ δρόμος. "Ετσι κατὰ τὰ ξημερῶματα, φθάνουν τέλος στὴ σπηλιὰ τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Τί παράξενο ὅμως!

"Ο Ταρζάν καὶ ἡ Χουχοῦ θρίσκοντ' ἐκεῖ "Ολοζώντανοι καὶ γεροί!

"Ο Ποκοπίκο, πού τοὺς ἀντικρύζει, μένει κόκκαλο! .

—"Αεροποδικῶς ἤρθατε, ἀδερφέ μου; ρωτάει χαμένα. Δὲν σὰς χλαπαχλούπισε ἡ... Καταιγὶς τοῦ "Ορνιος;

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν καταλαβαίνει.

—Ποῖο ὄρνιο, παιδί μου; Δὲν εἶδαμε κανένα ὄρνιο!

"Η Χουχοῦ ρωτάει σιγὰ τὸν Γκαούρ:

—Καλὲ μεθυσμένος εἶναι ὁ «γλύκας» μου; Τί ὄρνια καὶ καταιγὶς μᾶς τσαμπουνεῖ; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

"Ο γιγαντόσωμος "Ελληνας ἐξηγεῖ στὸν Ταρζάν:

—"Ο Ποκοπίκο λέει πὼς σὰς ἄρπαξε τὸ "Ορνιο τῆς Καταιγίδας! Καὶ πὼς ὕστερα φτερούγησε καὶ χάθηκε ψηλά στὰ σύννεφα!

—"Οχι, Γκαούρ! τοῦ κάνει ἐκεῖνος. Κανένα κακὸ δὲν μᾶς ἔτυχε στὸ δρόμο... Οἱ καννίβαλοι μᾶς συνόδεψαν μέχρι τὴν ὄχθη τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ. "Εκεῖ μᾶς ἔδωσαν μιὰ γερὴ πιρὸγα. Καὶ περάσαμε εὐκόλα ἀπέναντι...

"Η Χουχοῦ ἐπιβεβαιώνει:

—Ναί, καλέ! Μιὰ χαρὰ ἤρθαμε. Σῶοι καὶ ἐβλαβεῖς. Τὸ «χρυσὸ» μου θὰ ξεκουτιάθηκε. Καλὲ δὲν ξεύρει τί λέει! Χί, χί, χί!

"Ο νᾶνος κοντεύει νὰ τρελλαθῇ:

—Αὐτὸ εἶναι μυστηριῶδες... μυστήριο! μουρμουρίζει χαμένα.

Καὶ τοὺς ξαναρωτάει:

—Βρὲ δὲν σὰς ἄρπαξε τὸ "Ορνιο;!

—"Οχι...

—Βρὲ μήπως τ' ἄρπάξατε "σεῖς καὶ φτερουγίσατε στὰ σύννεφα;

"Η πυγμαία ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

—Χί, χί, χί! Καλὲ αὐτὸς εἶναι γιὰ τὰ σίδερα! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

"Ο Ποκοπίκο ἀγριεύει τώρα. Καὶ γυρίζει στὸν Ταρζάν:

—Ντροπὴ σου, καὶ μένε, νὰ λὲς ψέμματα! Κ' εἶσαι καί... μεγαλειότατος ἀνθρώπος! Οὐ νὰ μοῦ χαθῇς, ἀμπλαούμπα!

“Ο Γκαούρ, πού στο μεταξὺ ἔχει θυμώσει ἀφάνταστα, τὸν ἀρπάζει πάλι ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸν πετάει μὲ δύναμι πέρα...

Τὴν ἴδια στιγμή θγαίνουν ἀπὸ τὴ σπηλιά ἡ πανέμορφη Τζέιν καὶ ὁ καλόκαρδος Μπέιμπυ.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ἀγκαλιάζει τὸ μελαψὸ παλικάρι. Τὸν φιλάει στὸ μέτωπο... Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν.

Κ’ οἱ δυὸ μαζὺ ἀμέσως, ἔρχίζονται νὰ τὸν παρακαλᾶνε:

—Ξαναγυρίστε στὸ πέτρινο θουνό σας, Γκαούρ! Γιατὶ μᾶς ἀφήσατε μονάχους καὶ φύγατε στὴν Πέρα Ζούγκλα; Ἐμεῖς ἀγαπᾶμε κ’ ἐσένα καὶ τὴν Ταταμπού!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χαμηλώνει τὰ μάτια του. Προσπαθεῖ ν’ ἀλλάξῃ κουβέντα:

—Μὲ συγχωρεῖτε πού σᾶς ἀνησύχησα τέτοια ὥρα. Ὁ Ποκοπικό φταίει. Μοῦ εἶπε πὼς τὸ Ὄρνιο τῆς Καταγιῆδας ἄρπαξε καὶ τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Χουχού...

Ὁ νᾶνος φωνάζει ἀπὸ πέρα πού ἔχει πέσει:

—Μάλιστα! Τὸ εἶπα τὸ λέω καὶ θὰ τὸ ξαναλέω μετὰ... τετάρτη Παρουσία!

Ὁ Γκαούρ συνεχίζει:

—Τὰ λόγια τοῦ νάνου μὲ τρόμαξαν! Ἔτσι, πέρασα τὸ Ποτάμι κι’ ἔτρεξα ἐδῶ νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια.

»Μὰ τώρα πρέπει νὰ γυρίσω γρήγορα πίσω. Ἡ Ταταμπού εἶναι μονάχη!

Τὰ γατίσια μάτια τῆς Τζέιν

θουρκώνουν. Τὸν κυττάζει παράξενα. Ψιθυρίζει μὲ παράπονο:

—Δὲν μᾶς ἀγαπᾶς λοιπὸν πιά, Γκαούρ; Πῆρες τὴν ἀποφασί νὰ ζήσης πάντοτε μακριὰ μας. Χωρὶς νὰ μᾶς βλέπης; Χωρὶς νὰ σὲ βλέπουμε; Τὸ μελαψὸ παλικάρι δὲν μπορεῖ ν’ ἀνεχθῇ τὴν πονεμένη ματιά της. Καὶ χαιρετῶντας διασπαστικὰ ὄλους, φεύγει σὰ νὰ τὸν κυνηγᾶνε.

Ὁ Ποκοπικό παρακαλᾶει τὴ Χουχού:

—Ἐλα κ’ ἐσύ, μωρὴ Μαμζέλ, λίγο πιὸ πέρα. Ἔτσι θὰ μ’ ἀφήσης νὰ φύγω Δὲν θὰ μὲ ξεβγάλης;

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία εἶναι πρόθυμη:

—Καὶ θέβαια χρυσὸ μου! Καλὲ ἀξέβγαλτο θὰ σ’ ἀφήσω;

Καὶ οἱ δυὸ μαζὶ, ἀκολουθοῦν τὸν Γκαούρ.

Ὁμως ὁ Ταρζάν φαίνεται ν’ ἀνησυχῇ. Δὲν θέλει ν’ ἀφήσῃ τὴ Χουχού νὰ ξεμακρύνῃ:

—Ἐεε! τῆς φωνάζει. Γύρισε πίσω... Τί δουλειὰ ἔχεις ἐσύ!

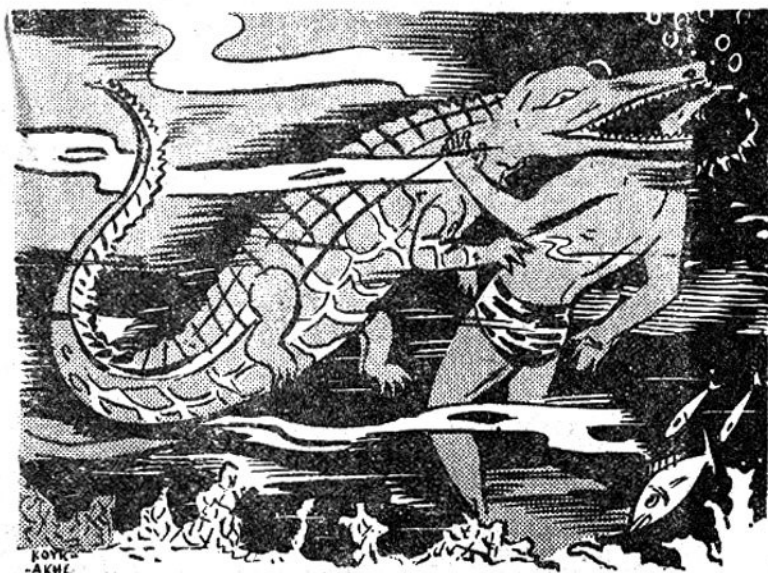
Ἡ «μαύρη γόησσα» κάνει νὰ σταθῇ. Μὰ ὁ Ποκοπικό τὴν τραβάει. Ἐνῶ ταυτόχρονα φωνάζει στὸν Ἀφέντη της:

—Κάνε δουλειὰ σου, κύριε! Τὸ κορίτσι τυγχάνει ἀγκαζέ!

Καὶ συνεχίζουν τὸ δρόμο τους...

Σὰν ξεμακραίνουν ἀρκετά, ὁ νᾶνος φωνάζει στὸν Γκαούρ τώρα:

—Ἐ Μαντρέχαλε! Ἐλα

«Ο τεράστιος πεινασμένος κροκόδειλος παρασύρει τὸν ἀτρόμητο Γκαούρ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν τοῦ Ποταμιοῦ

κοντὰ καὶ δὲν θὰ χάσης!

»Ἡ Χουχούκα θὰ μᾶς πῇ ὡ-
ραία πράματα! "Ακου πού
σοῦ λέω γ'ὼ!

«Ο Γκαούρ σταματάει. Καὶ
οἱ τρεῖς μαζὶ κάθονται κάτω
ἀπὸ τὴ σκιὰ κάποιου δέν-
τρου.

«Ο Ποκοπικό ἀρχίζει τὴν ἀ-
νάκρισι:

—Πέσ' μου μωρὴ Ματζέλ:
Δὲν σὰς ἄρπαξε ὁ μπάρμπα
"Ορνιος;

Ἡ πυγμαία ἀρνιέται πάλι:

—Δὲν ξέρω τίποτα, γλύκα
μου! Ἐμεῖς γυρίσαμε ἀνενό-
χλητοι! Καλὲ οὐδεὶς «"Ορ-
νιος» μᾶς ἐπείραξε καθ' ὁ-

δός!

«Ο Ποκοπικό βάζει σ' ἐνέρ-
γεια τὸ θαρὺ πυροβολικό:

—Πολὺ καλὰ! Γιά νὰ μὴ
μοῦ λές, θὰ πῇ πὼς δὲν με ἀ-
γαπήσῃς! Θὰ παντρευτῶ, τὸ
λοιπόν, ἄλλη πού νὰ μοῦ λήη
τὰ μυστικά της.

Ἡ Χουχού διαμαρτύρεται
ἀνήσυχη:

—Καλὲ σὲ ἠγαπῶ, "Αντρα-
κλά μου! Σὲ λατρεύω ἀγρί-
ως! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

—Τότε γιατί δὲν μιλάς;

—Δὲν ξέρω τίποτις! Ποκο-
πικάκι μου! Καλὲ θέλεις, δη-
λαδή, νὰ φάω ξύλο ἀπ' τὸν
Ἀφέντη μου;

‘Ο νᾶνος κλείνει τὸ μάτι
στον Γκαοῦρ. Καὶ τὴ ρωτάει:

—Μπᾶ! Καὶ γιατί θά σέ
δείρη;

‘Η πυγμαία μουρμουρίζει
κλαψάρικα:

—Γιατί... δὲν ξέρω τίπο-
τις! Δὲν ἀκούσατε πού με
φώναζε τώρα πούφευγα; Φο-
βότανε μήπως...

—Τί;

—Μήπως ἀξεχάσω πώς...
δὲν ξέρω τίποτις!

—‘Ωστε κάτι ξέρεις, κατερ-
γάρα!

—Καὶ βέβαια κάτι ξέρω
γλύκα μου!

—Τί ξέρεις, τὸ λοιπόν;

—Νά : Ξέρω πώς... δὲν
ξέρω τίποτις! Μὲ συγχωρεῖτε
κίδλας.

‘Ομῶς ὁ διαβολεμένος νᾶ-
νος τῆς τάξει στεφάνι με ἀν-
θη λεμονιάς. ‘Η Χουχού κλο-
νίζεται:

— ‘Εν τάξει! Θά σᾶς τὸ πῶ
μὲ τὸ σι καὶ τὸ νίγμα!

Καὶ τοὺς τὰ δίνει ὅλα χαρ-
τὶ καὶ καλαμάρι, πού λένε:

— Μάλιστα! Καλὲ τὸ ὄρνιο
τῆς Καταιγὶς ἦτο ὁ μονό-
φθαλμος Μάγος! Μόλις μᾶς
ουνέλαθε εἰς τὰς ἀγκάλας του
ἐπτερούγισε! ‘Αααααα, τί φί-
να πού ἦτο! Βολτατζάραμε
ἐπὶ τῶν ἀπαλῶν συννέφων!
‘Εγὼ, καλὲ, εἶχον μεθύσει ἐκ
τοῦ ἀψηλοῦ ὕφους! Καὶ ὁ Να-
χραντοῦς μὲ ἐτήρα γλυκέως!
‘Ητο πολὺ νοστιμούλης, ὁ ἀ-
φιλότιμος. Μὲ συγχωρεῖτε
κίδλας!

—‘Ωστε σᾶς ἀρπάξε τὸ ὄρ-
νιο τῆς καταιγίδας; ρωτάει ὁ
Κανοποιημένος ὁ Ποκοπικό.

— Μάλιστα! Εἰς τὰς ἀγκά-
λας του!

Καὶ συνεχίζει:

—‘Υστερὶς κι’ ὅταν φτάκαμε
πολὺ ἀψηλὰ, ὁ ‘Ορνιός ἤθελε
νὰ μᾶς ἀπαρτήση ἐπὶ τοῦ κε-
νοῦ! ‘Οπότε πίπτοντες ἀπὸ
τῶν συννέφων, θά μᾶς μα-
ζεύανε διὰ τοῦ κουταλακίου
τοῦ γλυκοῦ!...

—Λοιπὸν, λοιπὸν; κάνει ὁ
νᾶνος.

—Τότες ὁ ‘Αφέντης μου τὸν
περιεκάλει νὰ μᾶς λυπηθῇ.
Πλὴν ὅμως ὁ Ναχραντοῦς ἦ-
το... ἀνέκδοτος! Καὶ μὲ τὰ
πολλὰ γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πο-
λυλογῶ—ὁ ‘Ορνιός δέχτηκε
νὰ μὴ μᾶς κἀν κακὸ. Μὰ μ’
ἔναν ὄρο: Νὰ ὀρκισθῇ ὁ Ταρ-
ζάν στὸ Θεὸ Κράουμπα πὼς
θ’ ἀρπάξῃ τὴν Τάταμποῦ καὶ
θὰ τοῦ τὴν πᾶν στὸ ὑπόγειο
λημέρι του! ‘Εκεῖ ποῦχει σω-
ριάσει τὰ κόκκαλα καὶ τὶς νε-
κροκεφαλὰς τῶν ἀποθαμμένων
του!

«‘Ο ‘Αφέντης μου τότες τοῦ
ὀρκίστηκε καὶ μᾶς παράτησε
ἀπαλοειδῶς ἐπὶ τοῦ χάμω»!

‘ΟΓκαοῦρ δὲν πιστεύει στ’
αὐτιά του. Τὰ λόγια τῆς Χου-
χοῦς τὸν ἔχουν ἀναστατώσει!
Ποτέ δὲν περίμενε ἀπὸ τὸν
Ταρζάν ἕνα τέτοιο φέρσιμο!
Μιά τέτοια προδοσία!

‘Ο Ποκοπικό ὅμως πανηγυ-
ρίζει:

—Τὰ γλέπεις, τὸ λοιπὸν,
κὺρ Μαντράχαλε; Τὴν ἔχασες
τῇ στοιχηματάρᾳ! Μὲ τίς ὑ-
γεῖες σου καὶ κᾶτσε τώρα νὰ
σὲ... σφάζω!

‘Ο μελαψὸς γίγαντας ἀνα-
στενάζει:

—Πάμε, Ποκοπίκο! τοῦ λέει.
Εἶγες δίκιο!

Μὰ ὁ νᾶνος διψάει γιὰ αἷμα:

—“Ὅχι!... ” Ἄν εἶσαι ἄντρας πρέπει νὰ ξαναγυρίσουμε στὴ σπηλιά τοῦ Μεγαλειότατου. Νὰ λογαριαστοῦμε μαζὶ του. “Ἐτσι ἀσφαχτο θὰ τὸν ἀφήσουμε τὸν ἀνθρωπάκο; Θὰ μᾶς παρεξηγήσῃ!

“Ὁ Γκαοῦρ γυρίζει στὴ Χουχού:

—Πήγανε, Κοπέλλα μου... Καὶ πέσ' στὸν Ἀφέντη σου νὰ πάψῃ ἀπὸ σήμερα νὰ μὲ λογαριάζῃ γιὰ φίλο του... Καὶ καλὰ θὰ κάνῃ νὰ μὴ ρθῇ στὴν Πέρα Ζούγλα ν' ἀρπάξῃ τὴν, Ταταμπού. Γιατὶ θὰ τοῦ κόψω καὶ τὰ δυὸ ποδάρια!

Καὶ τραβῶντας τὸν Ποκοπίκο, ξεκινᾶνε...

“Ὅμως ἡ κοντόχοντρη τσουλουφωτὴ πυγμαία φωνάζει στὸν «ἀγαπημένο» της:

—Τὸ λοιπὸν χρυσὸ μου: Πότε θὰ μοῦ φορέσης τὸ στεφάνι μὲ τὰ λέλουδα τῆς λεμονέας; Πότε θὰ μὲ παντρευτῇ;

“Ὁ διαβολεμένος νᾶνος θυμᾶται κάποιον παλιὸ στιχάκι του. Τὸ ἐπισκευάζει ὅπως-ὅπως καὶ τῆς τὸ σκάει:

«Δὲν θέλω νὰ μοῦ διόξῃσαι!
Τὸ πρᾶμα δὲν θ' ἀργήσῃ.
Θὰ παντρευτοῦμε δηλαδὴ
ὅταν ὁ κόραξ λευκανθῇ
καὶ ἡ χιὼν μαυρίσῃ!»

“Ἡ μελιστάλακτη Χουχού γυρίζει μονάχη στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας:

—Ἀφέντη μου! τοῦ λέει. Τὸ

καὶ τὸ μοῦ εἶπε ὁ Γκαοῦρ: Ἄν πατήσης καμμιὰ φορὰ στὴν Πέρα Ζούγλα θὰ σοῦ κόψῃ ὀλα σου τὰ ποδάρια. Καὶ τά... τέσσερα. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

“Ὁ Ταρζάν δὲν φαίνεται τώρα ἀνήσυχος. Τὴ ρωτᾷ χαμογελῶντας:

—“Ὡστε κάθῃσες καὶ τοῦ εἶπες τὴ συμφωνία μου μὲ τὸν Νάχρα Ντοῦ. Καὶ τὸν ὄρκο ποῦ ἔκανα στὸ Θεὸ Κράουμπα!...

—Καλὲ ὄχι!... Ἐγὼ, καλὲ, νὰ πῶ στὸν Γκαοῦρ; Καλὲ τρελλάθηκες, Ἀφέντη μου;

—Τότε; Γιατὶ θύμωσε μαζὶ μου;

“Ἡ πυγμαία ξύνει τὸ τσουλούφι της:

—Καλὲ ξέρω κ' ἐγώ;! Θὰ τ' ἄκουσε ποῦ τᾶλεγα στὸν... Ποκοπίκο!

“Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν δείχνει νὰ στεναχωρήθηκε. Μουρμουρίζει μόνο σιγά. Σὰ νὰ κουθεντιάζῃ μὲ τὸν ἑαυτὸ του:

—Καλύτερα ἔτσι!.. Δὲν πειράζει... Κάποτε θὰ μάθῃ κι αὐτὸς! Θὰ μάθῃ τὴν Μεγάλῃ Ἀλήθεια!

“Ἡ Χουχού παραξενεύεται:

—Καλὲ ξύπνιος παραμιλᾷς, Ἀφέντη μου; Πάλι καλὰ ποῦ δὲν... ροχαλίζεις κιόλας! Μὲ συγχωρεῖτε... ξανά κιόλας!.

ΤΟ ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

“Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ποκοπίκο, ὅστερ' ἀπὸ μεγάλῃ πορείᾳ,

φθάνουν τέλος στην όχθη του Μεγάλου Ποταμού.

Πρέπει πάλι να το περάσουν για να βγουν στην Πέρα Ζούγκλα. Όμως καμιά πυρόγα δεν βρίσκουν πουθενά και αυτή τη φορά.

Ο νάνος αναστενάζει:

— Πάλι μακροβούτι θα δούλεψη, αδερφέ μου! Πίσω, το λοιπόν, κροκοδειλάδες και σ'ς ξφαγα!

Ο γιγαντώσωμος Έλληνας βουτάει πρώτος. Κι άμέσως πίσω του ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο. Του δίνει κουράγιο:

— Τράβα μπροστά, Μαντράχαλε και μη φοβού! Όποιος σ' φάη θάχη να κάνη μ' έμένα!

Προχωρούν έτσι ως τη μέση του Ποταμού. Ο ένας πίσω από τον άλλον.

Και νά: Η τραγική—άλλοίμονο—στιγμή, δεν άργεί να φθάση:

Ένας τεράστιος πεινασμένος κροκόδειλος έμφανίζεται πλάι τους. Με όρθάνοικτες τις άπέραντες τρομακτικές μασσέλες του!.. Τά χνώτα του βρωμάνε σάπιες σάρκες!..

Και κάνει να καταβροχθίση τον Γκαούρ!

Ο Ποκοπίκο κυττάζει το θειό με μάτια γουρλωμένα από φρίκη:

— Καλή σας όρεξη! του λέει στον πληθυντικό. Για να δείξη πώς ξέρει... από καλούς τρόπους!

Όμως στο μεταξύ ο άτρόμητος Έλληνας έχει κιόλας αντιδράσει: Με μια γρήγορη

και άπότημη βουτιά ξεφεύγει από τα θανατερά σαγόνια του κροκοδείλου. Έρχεται, σχεδόν άμέσως, κάτω από την κοιλιά του. Και άγκαλιάζει σφικτά το κορμί του θειού.

Άνθρωπος και κροκόδειλος παλεύουν τώρα με άφάνταστη λύσσα και μανία!..

Ο Γκαούρ έχει τρομακτική δύναμη. Έτσι για να δαμάση το τεράστιο έρπετο, χρησιμοποιεί μονάχα τη γροθιά του. Και δίνει τρομερά κτυπήματα ψηλά προς το στήθος του κροκοδείλου. Στο μέρος άκριβώς που βρίσκεται η καρδιά του...

Η γροθιά του υπεράνθρωπου γίγαντα ραγίζει θράχο! Το θειό σπαρταράει σ' κάθε του κτύπημα!..

Στο άποκάτω μέρος το δέρμα του κροκόδειλου είναι πολύ μαλακό. Και η καρδιά σ' άρπετα θρίσκει' έξω-έξω.

Οι γροθιές του Γκαούρ κτυπάνε με τρομακτική δύναμη το λεπτό αυτό όργανο της ζωής.

Το θειό άρχίζει να χάνη, σιγά-σιγά, την πρώτη όρμη του. Οι κινήσεις του γίνονται τώρα άργες και αδύναμες. Όσπου κάποτε παραλύει. Και άρχίζει να βουλιάζει στο νερό...

Όμως δεν έχει ακόμα ψοφήσει. Γιατί τα μπροστινά ποδάρια του εξακολουθούν να σφίγγουν το κορμί του μελαψού γίγαντα.

Ο άμοιρος Γκαούρ είναι αδύνατο να ξεφύγη. Ο τεράστιος έτοιμοθάνατος κροκό-

δειλος τὸν παρασύρει μαζί
του στὸ θυθὸ!..

‘Ο Ποκοπίκο, σὲ ὄλο αὐτὸ
τὸ διάστημα, δὲν κάνει τίποτα
γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἐχει
ξαπλώσει ἀνάσκελα στὴν ἐπι-
φάνεια τοῦ νεροῦ. Καὶ ἀφή-
νοντας τὸ ρεῦμα νὰ τὸν παρα-
σύρῃ σὰν θάρκα, σιγανοτρα-
γουδάει παθητικὰ καὶ φάλ-
τσα:

«Τὸ νοῦ σου, Γκαουράκο μου!
Κύττα νὰ μὴ τὰ κάνῃς ροῖ-
(δο!

Ἐγὼ ξαναπλῶνω νωχελῶς
καὶ κόψ’ τὸ σβέρκο σου κορό-
(ῖδο!»

Ὅμως τὰ πράγματα ἔχουν
σκορύνει τώρα: Τὸ ἀγκά-
λιασμα τοῦ θηριοῦ παρασύρει
τὸν Γκαοῦρ στὸ θάνατο!..

Ὁ χορατατζῆς νᾶνος παρα-
τάει τώρα τὴν ξάπλα. Τρα-
βάει μὲ λύσσα τὴ θρυλικὴ του
χατζάρα. Καὶ κάνοντας γρή-
γορη βουτιά φθάνει κάτω στὸ
θυθὸ τοῦ Ποταμοῦ.

Ὁ κροκόδειλος κρατᾷ ἀ-
κόμα γερά τὸν μελαψὸ γίγαν-
τα!.. Ὁ ἄμοιρος Γκαοῦρ πνίγε-
ται!.. Βρίσκεται στὶς τελευ-
ταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Μὰ νά: Ὁ Ποκοπίκο πέφτει
σὰν κεραυνὸς στὸ κεφάλι τοῦ
θηριοῦ. Καρφώνει τὴ χατζάρα
στὸ μάτι του. Τὴ σπρώχνει μὲ
δύναμι. Ἡ σκουριασμένη λά-
μα τῆς χώνεται βαθειά. Ἡ ἄ-
κρη τῆς φθάνει γρήγορα στὸ
μαλὸ τοῦ ἀπαίσιου ἔρπετοῦ.
Τὸ σκοτώνει ἀκαριαία!..

Τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ κροκό-
δειλου παραλῦει τώρα. Ὁ
Γκαοῦρ λευθερώνεται. Καὶ
κάνοντας ἀπεγνωσμένες προ-

σπάθειες θγαίνει στὴν ἐπιφά-
νεια τοῦ νεροῦ. Παίρνει θα-
θείες καὶ γρήγορες ἀνάσες!..

Ἀμέσως πίσω του θγαίνει
σὰν μαύρη... μπουρμπουλήθρα
καὶ ὁ νᾶνος. Ξεφωνίζει πανη-
γυρικὰ:

—Ζήτω ἐγώωω!.. Ζήτω τοῦ
λόγου μουουου!.. Ζήτω τῆς ἀ-
φεντιᾶς μουουου!..

Ὅμως, τὴν ἴδια στιγμή, σὲ
κάπως μακρινὴ ἀπόστασι, τὸ
νερὸ ἀναταράσσεται. Ἕνας
δεύτερος τεράστιος κροκόδει-
λος ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος
τους.

Ὁ Ποκοπίκο θυμώνει:

—Ὦχ, ἀδερφε! Αὐτὴ τὴ
δουλειὰ θὰ κάνουμε τώρα!
Βαρέθηκα πιά νὰ σφάζω!..

Δὲν προφτάνει ὅμως νὰ τε-
λειώσῃ τὰ λόγια του. Γιατὶ ὁ
Γκαοῦρ τὸν ἀρπάζει καὶ κο-
λυμπώντας μὲ σβελτοσύνη
δελφινιοῦ, γυρίζει πρὸς τὰ
πίσω...

Ἔτσι φθάνουν ξανά στὴν
ὄχθη τῆς Ζούγλας τοῦ Ταρ-
ζάν. Ἐκεῖ, δηλαδὴ, ἀπ’ ὅπου
εἶχαν ξεκινήσει!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χαλ-
δεύει τὰ κατσαρὰ κεφάλι τοῦ
ἡρωικοῦ νάνου:

—Πάλι τὰ κατὰφερες, πα-
ληόπαιδο! Χωρὶς ἐσένα θὰ
μουν τώρα πνιγμένος!..

Ὁ Ποκοπίκο χουφτιάξῃ μὲ
καμάρι τὴ λαθὴ τῆς χατζάρας
του. Καὶ μурμουρίζει θαρειά:

—Αὐτὴ ἡ «κακοῦργα» μὲ
θγάξῃ παλικάρι! Ἄς εἶναι
καλὰ, ἢ φουκαριάρα!.. Ὁ
Ὁ Θεὸς νὰ μοῦ κόβῃ μέρες
καὶ νὰ τίς δίνῃ... κόψι!..

Ὁ Γκαοῦρ μὲ τὸ νᾶνο φτει-

άχνουν τώρα μιὰ πρόχειρη σχεδιά από κλαδιά δέντρων. Θά ἐπιχειρήσουν γιά δεύτερη φορά τὸ πέρασμα τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ.

Μὰ δὲν προφθαίνουν... Μόλις κάνουν νὰ ρίξουν τὴ σχεδιά στο νερὸ, ἕνας μαῦρος ἰθαγενὴς φθάνει μπροστά τους ἀλαφιασμένος.

Εἶναι παλὸς φίλος τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Κάποτε ὁ Γκαοὺρ τὸν ἔσωσε ἀπὸ θέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο. Τὸν εἶχε τραβήξει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια μιᾶς πεινασμένης τίγρης!...

ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΠΕΤΡΙΝΟ ΒΟΥΝΟ

Ὁ καλὸς ἀράπης, ἔχει ἄσχημα μαντάτα.

— Ἀφέντη μου! τοῦ λέει μὲ πιγμένη ἀνάσα ἀπὸ τὸ τρέξιμο. Πάνω στὴν κορφή τοῦ περήφανου πέτρινου βουνοῦ σου, θρίσκεται ὁ λευκὸς Μάξ. Ἀρλαν! Ἐκεῖ, στὴ σηλιά σου μέσα, ἔχει στήσει τώρα τὸ λημέρι του.

Ὁ θυρλικὸς Ἕλληνας μένει γιά λίγες στιγμές ἀκίνητος λὲς καὶ τὸν κτύπησε κεραυνὸς στο κεφάλι!...

Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιάζεται:

— Μπράβο!.. Θὰ μᾶς πληρώνη νοίκι νὰ χαρτζηλικιώνουμε!..

Τὰ μάτια τοῦ Γκαοὺρ σπιθίζουν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα:

— Ὁ Μάξ Ἀρλαν πάτησε λοιπὸν τὸ βουνό μας; ρωτάει.

— Ναί, Ἀφέντη μου! Ναί! τοῦ κάνει ὁ μαῦρος.

Ὁ νᾶνος τὸν ἀγριοκυττά-

ζει:

— Κ' ἦταν ἀνάγκη νὰ μᾶς τὸ πῆς, θρὲ φίλε; Ἀφοῦ ἔρεῖς πὼς τυγχάνουμε ζόρικοι ἄντρες! Μαλλώνουμε γιά ψύλου πῆδημα! Ὅρεξι γιά σφαξίματα ἔχεις, ἀδερφέ μου;

Τρέμοντας ἀπὸ τὰ νεῦρα τοῦ ὁ Γκαοὺρ, τραβάει τὸν Ποκοπικό:

— Πᾶμε! τοῦ λέει. Ὅποιος τόλμησε νὰ πατήσῃ τὸ Ἑλληνικὸ βουνό θὰ τὸ πληρώσῃ ἀκριδιά!...

Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀντρακλας μουρμουρίζει ἀγέρωχα καὶ παλικάρῖσια:

— Πᾶμε!.. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔρχομαι. Δίνω... τόπο στὴν ὀργή!.. Ἀμα τὸν «καθαρίσῃς» σφύρα μου κλέφτικα. Τὸν σφάζω.. ἀναδρομικά!..

Ὅμως ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας ἔχει κιόλας ξεκινήσει μονάχος του. Τρέχει σὰν τρελὸς πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού θρίσκεται τὸ πολυαγαπημένο πέτρινο βουνό του...

Ὁ Ποκοπικό τσακίζεται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Οἱ τεράστιες πατοῦσες του κτυπᾶνε στ' αὐτιά του..

Τέλος, φθάνουν στοὺς πρόποδες. Ὁ Γκαοὺρ ἀρχίζει ἀμέσως νὰ σκαρφαλώνῃ στὰ μακτικὰ θράχια.

Ὁ νᾶνος δὲν τὸν ἀκολουθεῖ τώρα. Μόνο τοῦ φωνάζει:

— Ἐσὺ κάνε καλὰ μὲ τὸ λεγάμενο! Τοῦ λόγου μου θὰ κάτσω ἐδῶ. Σὲ τέτοιες «ψιλοδουλειές» δὲν ἀνακατατώνομαι!..

Καὶ ξαπλώνει σὰν πασσὰς στὸ παχὺ καταπράσινο γρασί-

δι...

“Ο Γκαούρ φθάνει γρήγορα στη θεόρατη κορφή.

Καί νά: “Ο άμερικανός τυχοδιώκτης στέκετ’ έξω από τὸ άνοιγμα τῆς σπηλιᾶς!

— Σκύλε! τοῦ φωνάζει μανιασμένος. Τόλμησες λοιπὸν νά πατήσης τὸ περήφανο βουνό μου;

“Ο Μάξ “Αρλαν τὸν κυττάζει ἀτάραχος:

— “Απὸ ποῦ κι ὡς ποῦ εἶναι δικό σου τὸ βουνό. Μπάς καὶ τὸ κληρονόμησες ἀπὸ τὸν παππού σου; Τράβα λοιπὸν στὸ καλό σου κι ἄσε με ἥσυχο!...

“Ο ὑπέροχος “Ελληνας εἶναι ἔτοιμος νά χυθῇ πάνω του. Νά τὸν κατασπαράξη. “Ομως συγκρατιέται σάν καλὸ παλικάρι ποῦ εἶναι. Καὶ τὸν εἰδοποιεῖ:

— Μάξ “Αρλαν ἑτοιμάσου!. Θά σέ χτυπήσω!..

Μά καὶ ὁ πανώριος λευκὸς εἶναι περήφανος. Κι ἄλλο τόσο παλικάρι κι’ αὐτός.

Τραβάει ἀμέσως ἀπὸ τῆ ζωὴν τὸ μαχαίρι καὶ τὰ δυὸ πιστόλια του. Τὰ πετάει μὲ περιφρόνησι πέρα:

— “Ετοιμάστηκα, Γκαούρ! τοῦ λέει. “Ετοιμάσου τώρα κ’έ-

“Ο παντοδύναμος “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, Ταρζάν, ἀγκαλιάζει μὲ ἀγάπη τὸν ὑπέροχο “Ελληνα Γκαούρ. Καὶ τὸν φιλάει στὸ μέτωπο.

σὺ νὰ πεθάνης!

Ἀτρόμητος ὁ μελαψὸς γίναντας χύνεται ἀμέσως σάν θεριὸ πάνω του. Ὅμως ὁ Μάξ Ἀρλαν προφθαίνει: Τὸν ὑποδέχεται μὲ μιά τρομακτικὴ γροθιά στὸ κεφάλι!

Ὁ Γκαούρ σωριάζεται θαλὺς κάτω. Σπαρταράει γιὰ ἴσγες στιγμές. Σάν φίδι ποὺ κτυπήθηκε στὸ κεφάλι ἀπὸ ῥάμφος ὀρνιθίου!

Ὁ Μάξ Ἀρλαν τὸν περιμένει νὰ συνέλθῃ. Νὰ σταθῇ πάλι ὀρθός.

Καὶ τότε τοῦ δίνει δευτέρη γροθιά! Ὅμως ὁ μελαψὸς γίναντας αὐτὴ τὴ φορά δὲν πέζει.

Μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι προφθαίνει καὶ ἀρπάζει τὸν φοβερό ἀντίπαλο ἀπὸ τὸ λαιμό, ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ τοῦ δίνει κι' αὐτὸς τρομακτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο.

Ὁ Ἀμερικανὸς σωριάζεται μετὰ τὴ σειρά του κάτω. Μὰ γρήγορα κ' ἐκείνος συνέρχεται. Πετάγεται ὀρθός!

Οἱ δυὸ ὑπεράνθρωποι γίναντες πιάνονται στὰ χέρια. Ἡ ὀργὴ τοὺς ἔχει τυφλώσει!. Ἰαλεύουν καὶ κτυπιῶνται μὲ ὕσση καὶ μανία...

Πέφτουν κάτω... Ξανασηκώνονται... Ξαναπέφτουν...

Τὰ μάτια τους εἶναι κόκκινα σάν ματωμένα! Ἀπ' τὰ χεῖλια τους βγαίνουν ἄσπροι ἀφροί!..

Εἶναι καὶ οἱ δυὸ ἀφάνταστα γεναῖοι καὶ δυνατοί! Κανένας τους δὲν δείχνει διάθεσι νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἡ μονομαχία θὰ εἶναι θανάσιμη καὶ

γιὰ τοὺς δυό!

Ὅχι, ὅμως!.. Σὲ μιά στιγμή ὁ Γκαούρ δίνει μιά φοβερὴ γροθιά στὸ σαγόνι τοῦ ἀντιπάλου του...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἀμερικανὸς ἀνατρέπεται. Πέφτει θαλὺς ἀνάσκελα!..

Ἀλλοίμονο!.. Τὸ κρανίον του κτυπάει μὲ ὀρμὴ πάνω σὲ μιά μυτερὴ πέτρα. Καὶ χωρὶς οὔτε βογγητὸ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖλια του, μένει ἀκίνητος. Ἀναίσθητος!

Ὁ περήφανος Ἕλληνας δὲν σκύβει νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ... Οὔτε καὶ χαίρεται γιὰ τὴν ἀναπάντεχη νίκη του. Ξέρει καλὰ πὼς ἡ τύχη τὸν βοήθησε. Ἡ τύχη θιάστηκε νὰ τὸν φέρῃ νικητὴ!..

ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ!

Ὁ Γκαούρ σηκώνει τώρα στὰ χέρια του τὸν ἀναίσθητο Ἀμερικανό. Κατεβαίνει μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του τ' ἀποκρημνα βράχια. Φθάνει κάτω. Τὸν ἀφήνει προσεκτικὰ στὸ παχὺ γρασιδί.

— Εἶναι «καθαρισμένος» γιὰ νὰ τὸν σφάζω; ρωτᾷ ὁ Ποκοπικό. Γιατὶ δὲν θέλω νά.. πονέσῃ ὁ φουκαράς!

Ὁ μελαψὸς γίναντας κόβει ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα πυκνόφυλα κλαδιά. Σκεπάζει τὸ ἀκίνητο κορμὶ τοῦ πανώριου λευκοῦ. Θέλει νὰ τὸν κρύψῃ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν πεινασμένων θεριῶν.

Τέλος, παίρνει τὸ νᾶνο καὶ φεύγουν ἀργά. Τραβᾶνε πάλι γιὰ τὴν ὄχθη τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ.

Καθώς προχωροῦν, ὁ ὑπέροχος συμπατριώτης μας, μπουρμουρίζει:

— Ὁ Μάξ "Αρλαν εἶναι γενναῖο καὶ τίμιο παλικάρι! Δὲν ἦταν σωστό νὰ χτυπηθῶ μαζί του!.. Ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς. Πάτησε τὸ ἐλληνικὸ θουνό. Ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ!..

Οἱ δυὸ σύντροφοι ἔχουν προχωρήσει ἀρκετά. Ὄταν ξαφνικὰ ἀνθρώπινες πατημασιὲς φθάνουν στ' αὐτιά τους...

Καὶ νά: Ὁ παντοδύναμος "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας παρουσιάζεται...

Ὁ Γκαοῦρ ξαναγίνεται θεριὸ ἀνήμερο! Νομίζει πὼς πηγαίνει στὴν Πέρα Ζούγκλα. Ν' ἀρπάξῃ τὴν πανώρια συντροφισσά του. Νὰ τὴν παραδώσῃ σκλάβα στὸν ἀπαίσιο Νάχρα Ντοῦ!...

— Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου, Ταρζάν! τοῦ φωνάζει. Εἶσαι ἕνας ἀνανδρος! Ἐνας τιποτένιος! Ἐνας προδότης! Γιὰ νὰ σώσῃς τὴ ζωὴ σου ἔκανες ὄρκο στὸ θεὸ Κράουμπα. Νὰ δώσῃς τὴν Ταταμποῦ στὸν...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας κυττάζει μὲ ἀγάπη καὶ θαυμασμό τὸ ἐξαγριωμένο μελαψὸ παλικάρι:

— Ναί, ἀδελφέ μου Γκαοῦρ: Ὅρκους στὸ θεὸ Κράουμπα κάνω δσους θέλεις!... Γιατὶ ἡ πονετικὰ Γιοχάνα μ' ἔμαθε ποῖος εἶναι ὁ μέγας καὶ ἀληθινὸς θεὸς τοῦ Κόσμου!.. Μονάχα σ' ἐκείνου τὸ ὄνομα δὲν θὰ πάρω ποτὲ ὄρκο!..

»Ὁ Κράουμπα εἶναι ἕνας

ψεύτικος θεός!... Κάποτε ἡ Γιοχάνα θὰ κάνῃ τὰ μάτια καὶ τῆς δικῆς σου ψυχῆς νὰ δοῦν τὸ φῶς τῆς Ἀλήθειας!.. Καὶ τότε δὲν θὰ παίρῃς στὰ σοβαρά τοὺς ψεύτικους ὄρκους μου σ' ἕναν ψεύτικο θεό!..

Ὁ Γκαοῦρ νοιώθει τὸ μεγάλο λάθος του. Ζητάει τώρα συχώρεσι ἀπὸ τὸν ὑπερόχο "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Τὰ γαλάζια μάτια τοῦ Ταρζάν βουρκώνουν. Ἀγκαλιάζει τὸν "Ελληνα γίγαντα καὶ τὸν φιλάει στὸ μέτωπο.

— Εἶμαι περήφανος ποῦ ἔχω ἕνα φίλο κι' ἀδελφὸ σάν κ' ἐσένα τοῦ λέει.

Ἦ "Υστερ' ἀπὸ λίγο οἱ δυὸ γίγαντες χωρίζουν ἀγαπημένοι. Ὁ Ταρζάν γυρίζει γιὰ τὴ σπηλιά του. Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ποκοπίκο συνεχίζουν τὴν πορεία τους γιὰ τὸ Μεγάλο Ποτάμι..

Ἐκεῖ, μὲ τὴν πρόχειρη σχεδία τους περνᾶνε εὐκόλα στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη. Καὶ τρέχοντας φθάνουν στὴν ἱερὴ Σπηλιά!..

Ἡ Ταταμποῦ τοὺς υποδέχεται ἀνήσυχη:

— Ἀργήσατε πολὺ! τοὺς λέει. Ὅ,τι ἤμουν ἔτοιμη νὰ φύγω! Νὰ περάσω τὸ Ποτάμι γιὰ νὰ σὰς θρῶ...

Ὁ Γκαοῦρ τῆς περιγράφει τίς τραγικὲς τοὺς περιπέτειες. Ἐνῶ ὁ Ποκοπίκο ἐπιβεβαιώνει:

— Φρίκη, κυρὰ Λουκούμου μου! Κοψομεσιάστηκα, νά... σφάζω, ὁ φουκαράς!

— Θὰ πεινάτε! τοὺς λέει ἡ

μελαψή Κόρη. Σὰς ἔχω μαζέψει τὰ καλύτερα φρούτα!...
 Ο νᾶνος στραβομουτσου-
 νιάζει :

— Πάλι θιταμίδες;! "Ωχ, ἀ-
 δερφέ! Μὰς ξελίγωσες πιά!..
 Ἀπεθύμησα κάνα κοψίδι! "Ε-
 χω μιά θδομάδα νὰ λιγδώσω
 τ' ἀντεράκι μου!

Καὶ προχωρώντας στὸ ἀνοι-
 γμα τῆς σπηλιάς, χαϊδεύει τὴ
 λαθὴ τῆς χατζάρας του:

— Αὐτὴ νᾶναι καλὰ! μουρ-
 μουρίζει. "Ο,τι κρεατικό θέ-
 λω τόχῳ!... Γουστάρω κόνι-
 κλο, σφάζω κόνικλο! Γουστά-
 ρω ἐλέφαντα, σφάζω ἐλέφαν-
 τα!..

Καὶ κάνει νὰ φύγῃ:

— Ποῦ πᾶς; τὸν ρωτάει ἡ
 Ταταμπού.

— Μιά θόλτα στὸ δάσος!
 Θὰ σπαράξω κανεναν ἄγριο
 κονικλαρά. Νὰ τὸν ψήσω καὶ
 νὰ τὸν χλαπαχλουπίσω ἐπὶ τό-
 που! Τὰ χορταρικά εἶναι γιὰ
 τοὺς... γαιδάρους!

Καὶ φεύγει καμαρωτός!...
 Σὲ λίγο θρίσκεται σὲ μιὰ πυ-
 κνὴ καὶ ἄγρια περιοχὴ.. Εἶναι
 ἡ πρώτη φορὰ πού θὰ κυνηγή-
 σῃ ἐδῶ στὴν Πέρα Ζούγκλα.
 Ἀκόμα δὲν ἔχει ἔρθει σ' ἐπα-
 φὴ μὲ τὰ... θεριά της!..

Καὶ νά: Ξαφνικά κάποιος
 θάμνος ἀναταράζεται. Κἄτι
 ζωντανὸ κρύβεται μέσα του.

Ὁ Ποκοπικό σηκώνει τὴ
 σκουριασμένη καὶ ὀδοντωτὴ
 χατζάρα, μουγγρίζοντας ἄ-
 γρια :

— Ἄν εἶσαι κόνικλος ἔξελ-
 θε νὰ σὲ κατασπαράξω! Ἄν
 εἶσαι λέων, τὸ αὐτὸ ἐπιθυμῶ
 καὶ δι' ὑμᾶς!..

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὸν
 πυκνὸ θάμνο ξεπετάγεται ἕνα
 «τρομακτικό» θεριό! Ὁ νᾶνος
 τὸ ἀναγνωρίζει: Εἶναι ἄγριος
 κόνικλος! Ὅμως τρεῖς φορές
 πιὸ μεγάλος ἀπὸ τοὺς
 συνηθισμένους! Πραγματικά
 τεράστιο κουνέλι!...

Ὁ Ποκοπικό νοιώθει ἀφάν-
 ταστο τρόπο στὸ ἀντίκρουμά
 του. Τὰ κοκκαλιάρικα ποδα-
 ράκια του τρέμουν. Σὰν κα-
 λάμια πού τὰ φυσάει ἄερας!
 Ἡ φουσκωτὴ κοιλιά του ἀνε-
 βοκατεβαίνει!

— "Α, δὲν παίζω, ἀδερφέ
 μου! τοῦ κάνει. Ἐχεις πρόω-
 ρη ἀνάπτυξι!

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια
 μουρμουρίζοντας :

— "Ε, ρε καὶ νὰ μ' ἔγλεπε
 ἡ Χουχοῦ ἀπὸ καμμιὰ μεριά!
 Θὰ κλατάριζε ἀπ' τὰ γέλια!..

Ὅμως τὸ τεράστιο κουνέλι
 θέλει νὰ παίξῃ μὲ τὸ μικρο-
 σκοπικὸ αὐτὸ ἀραπάκι. Καὶ
 κυνηγώντας τὸ νᾶνο, βγάζει
 χαρούμενα στριγγλίσματα!..

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρα-
 κλας» τρέχει τρομοκρατημέ-
 νος νὰ σωθῇ!...

Δυὸ - τρεῖς φορές σκουντά-
 φτει καὶ γκρεμοσκαίζεται
 κάτω! Τὸ κεφάλι του ματώ-
 νει! Τὸ κορμί του ξεσχίζεται!
 Ὡσπου τέλος, καὶ σὲ κακὰ
 χάλια, φθάνει στὴν ἱερὴ Σπη-
 λιά.

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμ-
 πού, πού τρῶνε ἀκόμα τὰ
 γλυκόχυμα φρούτα τους, τρο-
 μάζουν πού τὸν βλέπουν!

Πετιῶνται ἀμέσως ὀρθοὶ
 καὶ τὸν συγκρατοῦν νὰ μὴ πέ-
 σῃ :

— Για τὸ Θεό!.. Τί ἔχεις;
Τί ἔπαθες, Ποκοπικό;!

Ὁ νᾶνος ψιθυρίζει σὰν ἐ-
τοιμοθάνατος!

— Οὐφφφ!.. Δὲν μπορῶ!..
Θὰ σκάσω!... Σκότωσα ἕναν..
δυσθεόρατο Κόνικλο! Τὸν ἔ-
ψησα καὶ τὸν χλαπουχλούπισα
ἐπὶ τόπου! Μοῦ κάθησε στὸ
στομάχι, ὁ ἀφιλότιμος!

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ τὸν
πιστεύει:

— Καὶ τώρα; Πῶς θὰ χωνέ-
ψης; Νὰ σοῦ θράσω λίγο στο-
μαχοδότανο;

Ὁ Ποκοπικό ἀναστενάζει:

— "Ὅχι στομαχοδότανο, κυ-
ρὰ Λουκούμω μου! Φέρε κα-
νένα.. φρούτο, νὰ δοῦμε τί θὰ
γίνουμε!..

Κι' ἀμέσως, μὲ φωνὴ ξεψυ-
χισμένη, τοὺς σκάει καὶ τὸ ἀ-
παραίτητο στιχάκι:

«Ποτές μου δὲν ἀπάντησα
κουνέλια σὰν κ' ἐτοῦτα!
Τὰ γλέπεις, ἀδερφοῦλη μου
καὶ λαχταρᾷς τὰ.. φρούτα»!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΛΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΡΑ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθήναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 63

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΒΑΣΕΙ

πολλές περιπέτειες Ζούγκλας. Μά

ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΒΑΣΕΙ

ποτέ μια περιπέτεια τόσο συναρπαστική και κατα
πληκτική, όσο αυτή που θα κυκλοφορήσει

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

μέ τον τίτλο

Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ

Και που την έχει γράψει ο

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟ

— 'Ο φρικτός Τεραντάθρωπος πνίγεται. — 'Ο
Γκαούρ και η Ταταμπού κινδυνεύουν !

— 'Ο μυστηριώδης σκοτεινός διάδρομος ! — Τα
τρομακτικά «Φαντάσματα» εν δράσει !

Δόκτωρ Τζούκ, ο έντομολόγος ! 'Επιδέσι στην
'Ιερή Σπηλιά. — 'Ο μακάβριος θρόνος του άπαίσιου
Τερατάνθρωπου !

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ ('Αριθ. 54).

Κάνει την εμφάνησί του για πρώτη φορά ο ξε-
καρδιστικός

ΚΟΝΤΕ ΤΖΟΥΤΖΟΥΚΟΣ

ο άνεκδιήγητος «'Αστακός» της Ζούγκλας.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ

την περιπέτεια που θ' αφήσει εποχή :

Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ

Γραμμένη από τον

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη την Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέυς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εις τὸ κατάστημά μας,
Βιβλιοπωλεία, Περίπτερα καὶ Πρακτορεία Ἐφημερίδων.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ

49. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ	53. Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ
50. ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ	54. ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
51. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ	55. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
52. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ	56. Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694